

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἔτος 1Γ'.

Ἀθήναι: Ἰανουάριος 1920

Τεύχος 147

ΑΠΟ ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΩΝΤΛΑΪΡ

ΚΑΤΑΝΤΕΙΣ

ὦ λύπη μου, φρονήμεσε κ' ἤσυχασε λιγάκι
Ἐλαγταροῦστες τὴ Νυχτιὰ καὶ νά την ... κατεβαίνει...
Μιά ἀτιέσφαιρα ἔλοσκήτεινη στὴν πύλη 'ναὶ ἀπλωμένη,
Σ' ἄλλους γαλήνη φέροντας καὶ σ' ἄλλους τὸ φαρμάκι.
Κι' ὁσόντου τῶν θνητῶν αὐτῶν τὰ ταπεινά τὰ πλήθη,
Κάτω ἀπ' τὴν ἡδονὴ βογγῶν σὰν ἀπὸ δόμιου κάτω,
Καὶ πᾶν μαράζι γιὰ νὰ θροῦν μέσ' τῶν γλεντιῶν τὴ λήθη,
Λύπη μου, δὲς τὸ γέρι σου καὶ πᾶμε παρακάτω...
Μακροῦ ἀπ' αὐτοῦς. Γιὰ κύταζε στὰ οὐράνια ἐκεῖ μπαλκόνια
Μέσ' τὰ παλῆα φορέματα γέροντων τὰ πρῶτα χρόνια.
Κι' ὁ πόθος μέσ' ἀπὸ θαλερὰ νερὰ λαμο γελᾷει.
Ὁ Ἥλιος πάει νὰ δύσῃ ὠγρός, κάτω ἀπὸ μιὰν ἀψίδα,
Καὶ σέροντας πρὸς τὴν Αὐγὴ σαβάνου μιὰ γλαυῦδα,
Ἄκου, γουστὴ μου, ἄκου, ἡ γλυκεῖα ἡ νύχτα πεσοπαταίει...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΗΜΗΡΪΩΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΤΟΥ "ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ,"

ΜΙΑ ΕΥΓΕΝΗΣ ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ ΔΑΝΙΗΛΙΣ Η ΠΛΟΥΣΙΑ ΧΗΡΑ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

(Συνέχεια)

Αν πραγματικώς έγινε η διάστασις αυτή τῶν Βασιλείων καὶ τῆς Δανιηλίδος εἶναι φανερόν ὅτι ἐπιπλοῦν καὶ τοὺς τελευταίους ἐνδοτισμούς τῆς χήρας. Ὁ ἄνθρωπος πού εἶχεν ἐμπλοὴν τῶν οὐν ἦν ἰσχυρῶς ἐνὸς ὠραίου ἐπιποκόμου τοῦ οἰοικτιῶν. Ἐπιποκτικῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, καὶ μάλιστα πρῆξιμῶν οὐ ποῖος ἐξέλεσε καὶ ἐδουαχίσε. Ὁ παρακαίριος ὠμαντισμός τῆς Δανιηλίδος οὐν ἐχρεώετο τιποτε περὶ σπουδεῶν. Ἡ πλοῦσια καὶ παντοδυναμὸς δεσποῖνα ἦτον μίλλον ἰδιότης.

Καὶ διὰν ἤλθεν ἡ στιγμή τοῦ ἀποχωρισμοῦ, μὴ ἤμελλε τῆς ἀνοίξεως, πού ὁ Βασιλεὺς ἐγκρατελεῖτε τὰς Πάτρας, ἡ Δανιηλὶς τῆς ἑσθῆς μίαν χήρην νὰ μὴ τὴν λημονήσῃ οἷαν ἡ ἀσπὴ εἰς τὸν οὐρανὸν ὄσον, καὶ νὰ συνδύῃ διὰ θεομὸν πνευματικῆς ἀσπλαγίτης μὲ τὸν νῦν τῆς ἰωάννην. Ὁ Βασιλεὺς ἐπιστενεὺν εἰς τὰς προφητείας πού τοῦ ἠεζοῦν δροχῶν. Ὁ ἔργονος τοῦ Κωνσταντίνου ὁ μωφωρογενήτης δὲν μὰς πληροφθεῖ καναρά. Εἰς τὴν Δανιηλὶδα ἐν τούτοις ἐπεσχευῖν ὅτι ἂν γινῆ καποτε βασιλεὺς νὰ τὴν καμῆ κηρὶν τῆς Μελοισιῆσον. Καὶ ἡ Δανιηλὶς τὸν ἐφορῶσε δόξα. Ὁ ἰποκόμος τοῦ στρατηγῶν ἐπιστρεφῶν εἰς τὴν Κωνσταντινουπολὶν ἐφερε μὰς τὸν χροῦσον, τριάρια δούλους, -- οἱ ὅποιοι ἠμλοσοῦσαν ἠθὴ νὰ ἐξαργερωθῶν εἰς μίαν μικρὰν περιουσίαν -- ὑψοματὰ ἀπὸ τὰ ἀπορῶσα τῆς καὶ ἄλλα εἶδη ἀσίας. Με τὴν περιουσίαν αὐτὴν ὁ Βασιλεὺς ἠγόρασε κτήματα εἰς τὴν Μακεδονίαν εἰς τὰ ποῖα ἐγκρατεῖσε τοὺς ἀπορῶς συγγενεῖς τοῦ.

Μετὰ δεκαεξέ εἰη ὁ ἰποκόμος τοῦ Θεοφιλίτου, ἐγένετο αυτοκρατορῶν τῆς Κωνσταντινουπολεως, ἰωάννης τῆς ἐνορῶν Μακεδονικῆς οὐνατείας, καὶ ἡ Δανιηλὶς ἐξήτους τὴν ἀδειαν νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ εἰς τὴν Κωνσταντινουπολὶν. Ὁ Βασιλεὺς δὲν ἦτον ἀχαρίσιος καὶ ἐμῆρνεον εἰς τὴν χήρην ὅτι ευχαριστίας νὰ τὴν ἰδῆ εἰς τὴν πρωτευούσαν. Ἡ γηραιὰ δεσποῖνα τῶν Πατρῶν ἐξεκίνησε μὲ πρωτοφθῆ σιτυλοῖαν δούλων καὶ φορτία δωρῶν. Πεντακόσια μίλλια ἐχῶριζαν τὴν πρωτευούσαν τῆς Μελοπονησον ἀπὸ τὴν πρωτευούσαν τῆς Μεγάλῃς Αὐτοκρατορείας. Ἀπὸ τὰ πεντακόσια μίλλια τὰ ἐκαμῆν ἡ Δανιηλὶς ἐπὶ μικρῶν μαλακῶν καὶ ἀναπαντικῶν φορτίων τὸ ὅποιον ἐσηκῶσαν τριακόσιοι διαλεκτοὶ δούλοι ἐκαλλασσομένη ἀνὰ δέκα. Τὰ δῶρα ἦσαν πεντακόσιοι δούλοι ἐκ τῶν ὅποιων ἰκανοὶ γενοῖοι ἐνούχοι, ὠραῖοι καὶ νεοί, προωρισμένοι νὰ ὑπηρετοῦν ὡς δορυφόροι ἀκατῶν γυναικῆς κενήτριαι, ἑκατὸν Σινδόνια ἔφρα, δεκάσθι ἔφραματα πολύχρωμα, ἑκατὸν λινὰ,

καὶ διακόσια ὀμάλια λινὰ, ἴσων λεπτά ὡστε ἠμπορεῖσαν νὰ χωρεῖσαν μεσα εἰς καλαμῆ, καὶ διαφορὰ οκευῆ χροῦα καὶ ὠσημενία.

Ὁ Βασιλεὺς δὲν ἦτον ἀχαρίσιος. Ἡ Κωνσταντινουπολὶς φρεῖκα νὰ ἐοδεῖσε πολὺ ἐνοταφρον εἰς τὴν ἐπαρχιακὴν ἐκείνην ἀρχοντιῶν ἡ ποῖα ἠεχέτο πρὸς τὸν Βασιλεῖα μὲ ὠδῶρα ἠδῶα κανεῖς ὡς τότε δὲν εἶχε προσφερεῖ εἰς βασιλεῖα τῆς Κωνσταντινουπολεως. Ὁ βασιλεὺς τὴν ἐδεχθῆ ἐπισήμως εἰς τὸ παλατι τῆς Μαγναυρας, ὅπου ἐγίνοντο αἱ ἐποδοχαί τῶν βασιλεῶν καὶ τῶν ἔξων ἠρεσεων. Καὶ τὸλος ἀνιρ μὲν ὠνόμασε βασιλομήτορα, τὸν δὲ νιὸν τῆς Ἰωάννην Μωροισσαπάδριον.

Ἰκανοποιθῆ ἄρα γε μὲ αὐτὰς τὰς τιμὰς ἡ γηραιὰ Πατριεὴ κηρὶα ἡ εἶναι ἀληθῆς ἡ ἐνορία τὴν οὐσαν ἐκφρασε ἐνας ἰστορικός ὅτι ἡ Δανιηλὶς ὠνειρεθετο νὰ γινῆ αυτοκρατορεῖα; Ἡ ἀπορία εἶναι οσοῖως ὀλοκορὸν νὰ ληθῆ. Το ὅσατον εἶναι ὅτι πρῆν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινουπολὶν ἐξεχωρήσε ἐνα μερὸς τῶν κτημάτων τῆς εἰς τὸν αυτοκρατορα, ἐπὶθε ὅς καὶ μετὰ τὸ τοτε ἀνεγειρομενον ρασὸν τῶν Ἀγ. Μιχαῆλ καὶ Ἰλλιοῦν διὰ νὰ στελεῖται ταπεινά. Ἀλλὰ καὶ καὶ ὠλην τὴν διαρκεῖαν τῆς βασιλείας τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς, ἡ Δανιηλὶς δὲν τὸν ἐλημονήσε. Κατ' εἰος μίαν συνουδα ἐξεκινῶσε ἀπὸ τῆς Πάτρας φεροῦσα τὰ δῶρα τῆς μακρῆς φιλίης.

Τὴν 29 Αὐγούστου τοῦ εἰους 886 ὁ Βασιλεὺς ἀπενήθηκε ἀπὸ τὴν ἀμωρορακίαν μὰς πληρῆς τὴν ὅποιαν τοῦ ἐκαμῆν τὰ κερατὰ ἐλαφίον εἰς ἐνα κνήγηον, καὶ ἀπενήθηκε εἰς ἠλικίαν ἐδομορῆτα τεσσαρῶν εἰτῶν μετὰ δέκα ἔτῶν ἐνδορῶν βασιλείαν.

Εἰς τὴν θρόνον τὸν διεδέχετο ὁ Δεῶν ὁ Σοφος. Ἡ Δανιηλὶς ἐξουσε ἄκομ. Ὁ νιὸς τῆς Ἰωάννης εἶχεν ἀπονάθῃ ὁ ἔργονός τῆς Δανιηλὶ φαίνετα ὅτι δὲν ἦτο ἀσιος πολλῆς οὐμπανείας. Ἡ Δανιηλὶς ἠθέλησε νὰ παρουσιασθῆ καὶ εἰς τὸν νεον βασιλεῖα καὶ ἐξεκίνησε μὲ τὴν αὐτὴν τάξιν καὶ ἐκαμῆ ἐκ δευτέρου τὸ κοπιαστικώτατον ταξεῖδι μολοῦν εἶχεν ἐπερθε ἠθὴ τὰ ἐδομορῆτα. Ἀντὴν τὴν φορῶν ὠμως δὲν ἠεκευῆ εἰς τὰ δῶρα τὰ ὅποια ἠεργαῖνε. Ἐκαμῆ καὶ γενναιώτερον. Ἐκαμῆ τὸν αυτοκρατορα γενιὸν κληρονομῶν τῆς περιουσίας τῆς, -- τῆς ποῖας μόνον μικρὸν μερὸς ἄφῆσε εἰς τὸν Δανιηλ -- καὶ ἐξήησε νὰ σταλῆ βασιλικὸς ἐπίτροπος ὁ ὅποιος νὰ τὴν καταρῶσῃ. Μετὰ ταῦτα ἐγυρῶσε εἰς τὰς Πάτρας, ὅπου καὶ ἀπέθανε ὀλίγον ἀργότερον. Ὁ βασιλικὸς ἐπίτροπος, πρωτοσπαθάριος Ζηρόβιος, ὁ ὅποιος ἐφθασεν εἰς τὰς Πάτρας, εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατον τῆς γηραιῆς χήρας, ἐυρέθη πρὸ πλοῦτον, ἀληθινὰ ἠγεμονικοῦ. Χρήματα, οκευῆ χροῦα καὶ ἄργυρα, πολιτικὰ ἔφραματα, δούλοι καὶ κνήγη ἦσαν ἄξια βασιλείως.

Ἡ κτηματικὴ περιουσία ἦτο ἴση ὡστε εἰς τὴν κατοχήν τοῦ Βασιλέως περιήλθον ὀδοσοῖκοντα χωριά. Οἱ δούλοι ἦσαν τόσοι ὡστε ὁ Δεῶν ἠγαγκάσθῃ νὰ ἐλενθερῶσῃ τρεῖς χιλιάδας ἀπ' αὐτοῖς καὶ νὰ τοῖς στελεῖται ἀποίκους εἰς τὴν Ἰταλίαν.

III

Ἀπομένει κανένα ἴχνος τῆς Δανιηλίδος εἰς τὰς Πάτρας; Ὁ συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας τῶν Πατρῶν κ. Στέφ. Θωμόπουλος δεδαῖνεῖ ὅτι ἠκουσε παράδοσιν κατὰ τὴν ὅποιαν μίαν μεγάλην βασιλοῖσα μὲ ἀμέτρητον πλοῦτον ἐκατοῖκοσε στὰ ψηλά Ἀλιόνια, τὸ δὲ μονάρχεθὸ παιδί τῆς ἀπέθανε καὶ ἐτάφη εἰς τὸν ἄγιον Ἀνδρέαν. Βασιλοῖσα δὲν ἐτήρησε ποτε εἰς τὰς Πάτρας, ἀλλὰ εἶναι πιθανώτατον ἡ παράδοσις νὰ ἐνοῖθῃ τὴν Δανιηλὶδα ἐνεκα τοῦ πλοῦτον τῆς, καὶ τοῦ τίλον τῆς βασιλομήτορος τὸν ὅποιον τῆς ἐδοκεν ὁ Βασιλεὺς. Συμφαίρει ἐπίσης καὶ ἡ πληροφροῖα περὶ τοῦ ἐνός καὶ μόνου νιοῦ τὸν ὅποιον εἶχεν ἡ Πατριεὴ χήρα. Ἐκίος τούτον αἱ ἀνακαφαὶ ἀπέδοξιν ὅτι τὰ ψηλά Ἀλιόνια ἦσαν ἡ ἀριστοκρατικὴ οὐνοικία τῆς πόλεως, ἐυρέθησαν δὲ καὶ εἰς αὐτὴν ἐκεῖ ἐρετῖα Βυζαντινῶν κηρῶν.

Ὁ κ. Θωμόπουλος προχρεῖ καὶ περαιτέρω εἰς τὰς ἐπιθέσεις του. Εἰς τὰς Πάτρας ἐπασχε οὐνοικία «Κανδρῆσάνικα». Ἀλλὰ κανδρῆς λέγεται ὁ ἐργαλεῖος τῶν μεταξωτῶν. Καὶ ἐρωτῶ-Μήπως Κανδρῆσκα ἄνικα εἶναι ἀπλοῦτητα μονολεκτικῶς τὸ ὄνομα τῆς οὐνοικίας εἰς τὴν ὅποιαν ὑπῆρχον τὰ ἐργαστάσια τοῦ νιοῦ τῆς Δανιηλίδος Ἰωαννον. οἱ Κανδρῆδες τοῦ Γιάνην. Ἡ ἐπιθέσις εἶναι δεδαία τολμηρά, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀπίθανος καὶ εἶναι ἐμφυῆς. Ἐνισχύεται ἄλλως τὸ ἐν ἐπιθέσει καὶ ἀπὸ μίαν ἄλλην ἐπίσης ἐμφυῆ παρατήρησιν τοῦ ἰδίου κ. Θωμοπούλου. Εἰς τὸ

Βορειοανατολικῶν μερῶς τῆς πόλεως τῶν Πατρῶν ἐπασχε χωριοῦδάκι ὀνομαζόμενον Ρομανῶ. Εἰς τὸ χωριοῦδακὶ αὐτὸ ἐυρέθησαν ἐρετῖα Βυζαντινῶν οὐκρομμῆτων καὶ Βυζαντινὰ νομίσματα. Μετὰ τὸν θάνατον Δεῶντος τοῦ Σοφοῦ ἡ κληρονομία τῆς Δανιηλίδος ἡ περιελοῦσα εἰς τὸν αυτοκρατορα, μὲ ταδῖαζομένη ἀπὸ βασιλεῖα εἰς βασιλεῖα ἐφθασεν εἰς τὸν Ρομανῶν Δεκακινῶν. Ἀπὸ τὸν Ρομανῶν αὐτὸν ὀνομαζόμεν ἀναμφιδόλος τὸ χωριοῦδακὶ ἐκεῖνο. Ἄν ἀπὸ τοὺς τελευταίους κατοῦχος τῆς ἠγεμονικῆς περιουσίας τῆς Πατριεῆς δεσποῖνης, τὸ ὄνομα ἐσοῖθη ἔως σήμερον διατὶ νὰ μὴν παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ ἰδιὰ ἡ Δανιηλὶς ἄφῆσε καὶ αὐτὴ ἐνα ἴχνος ἀπὸ τὰ ἐργαστάσια τὰ ἰδικὰ τῆς καὶ τοῦ νιοῦ τῆς εἰς τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν;

Μὲ τὸν θάνατον τῆς Δανιηλίδος ἐδόθε ὄχι μόνον μία ἐξαιρετικὴ φηοιγονομία γυναικῶν τολμηρῆς, ἀ ποφασιστικῆς, προβλεπτικῆς, ἀλλὰ καὶ ἐνας ἰσχυρῶντος βιομηχανικός ὀργανισμός, ἀποδεικνύων πόσον ἀνθήρα ἦτον ἡ οἰκονομικὴ κηρῆσις εἰς μακρῶν ἐπαρχίας τοῦ Κράτους καὶ πόσον δυνατοὶ ἐμπορικὸι καὶ βιομηχανικοὶ οἰκοὶ ἐοχηματίζοντο.

Ἡ ἱστορία τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας εἶναι ἱστορία τῆς κοινωκῆς τῆς ἐξελίξεως. Ἡ οἰκονομικὴ κηρῆσις ὁ πλοῦτος καὶ ἡ πολιτεία μὰς χῶρας, ἀποελοῦν τὸν ἀκρηβέσερον μετρητῆν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς. Καὶ διὰ νὰ ἐπολοιοθῆ ἡ ἐκασίος τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας ἐν φυγκρῖσῃ μίλλιατὰ πρὸς τὸν γύρω πολιτισμὸν καὶ ἰδιαίτερος τὸν πολιτισμὸν, τῆς Ἀσείας, καμμία μέθοδος δὲν εἶναι ἀσφαλεστῆρα ἀπὸ τὰς μελέτας τῆς ἐμπορικῆς καὶ τῆς βιομηχανικῆς κηρῆσεως.

(Ἀκολοθεῖ)

ΓΕΩΡΓ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ ΓΕΩΡΓΙΑ ΕΝ ΕΠΤΑΝΗΣΩ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΑΣ ΑΙΩΝΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὅτε ὁ διαπρεπὴς Ἰταλὸς γεωλόγος Τρέκος ἀπέστειλε πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν παραματεῖαν περὶ τῆς καλλιεργείας τοῦ λινοῦ, τὸ λεγόμενον Μαγτινολίο διότι ἀσπείρειται ἀπὸ εἰκοσι πέντε Μαγτιον ἔως δέκα πέντε Ἀρκιλιον, μέλος τῆς Ἀκαδημίας ἐν συνδρομῇσι παρουσιάζον τὸ διόλιον ἐκαμῆ σχετικῶν εἰσῆρησιν με τὴν οὐσαν νὰ δοθῶν εἰς τοὺς γεωργούς αἱ σχετικὰ ὀδηγία πρὸς καλλιεργεῖαν τοῦ λινοῦ τούτου.

Ὁ Ἀναστάσιος Καροῦσος, ἐκ τῶν μίλλον δροστηρίων μελῶν, εἰργάσθῃ περὶ τῆς βελτιώσεως τῆς γεωργίας. Ἐπαρματεῖσθῃ περὶ τῆς εἰς τὴν γεωργίαν τῆς ἠγῶσ ἐπιφρομομένης ζημίας ὑπὸ τοῦ διαμελισμοῦ καὶ τῆς ἀπομακρῶσεως τῶν γαιωκτιμῶν καὶ ἐδημοῖσεον τῷ 1798 λαμπαρῶν περὶ μελιωσῶν παραματεῖαν δεκινῶν τὴν μεγάλην ὠφέλειαν προσεχομένην ἐκ τοῦ μέλιτος καὶ κηροῦ.

Ὁ Στέφανος Κοιδῆς, διακεκρῶμένος λατρός, ἦτο ἐκ τῶν μελῶν τῶν σπουδαίων. Ἐχηρημάτιος γηματαῖος, καὶ, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, καὶ Πρωτῆς. Ἠχολήθῃ εἰς τὴν φηολογίαν καὶ κατήρησε τὴν Κεφαλληνιακῆν χλωρίδα μετὰ τῶν ἀπεξηραμένων

φύτων, ἠοχολήθῃ εἰς τὰ γεωργικὰ καὶ οἰκονομικὰ ζητήματα ὑπὸ παραματεῖαν ἐπογὸν μίλλον, ἐνεκα τῆς κτηματικῆς πείρας του, καὶ ἐπαρματεῖσθῃ τὸ περιποῦδατον ἀνικεμειον τῆς συγφρομοῦσεως τῶν ἰδιοκτητῶν, ὡς ἀποδεικνύεται ἡ δημοσιενθεσία παραματεῖα τῷ 1794 ἐν Ἐνετίᾳ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Πολλὴ πρακτικὴ ἦτο καὶ ἡ διάταξις του περὶ τῆς καλλιεργείας τῶν χέρων γαιῶν ἰποδεξίας καὶ τὴν ἀνάγκην ἐπισημῆσεως νόμου περὶ δωρεῶν ὑπὸ τοῦ δημοσίου εἰς οἰκογενείας τῶν ἐγγῆς εἰς τὰς χέρων ἐπάσεις. Τὸ ζήτημα ἦτο πόσον φλέγον, ὡστε ἡ Ἀκαδημία συνέσθησε δεκαπέντε ἐπιτροπὰς πρὸς ἐξέτασιν τῶν χέρων μερῶν, ἵνα αἱ ἐκθέσεις μετὰ ἐπομημῆματος συντοδληθῶσι πρὸς τοὺς ἀμοσίους.

Ἡ συγκνήτωσις τῶν ἰδιοκτητῶν ἦσαν κατὰ τὰ τότε καὶ τὰ μετὰ ταῦτα ἐτη ζήτηματα γηνικοῦ ἐνδοαφῆροτος, μελενωμένα ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ ἀρχῶν, ὡσε καὶ Ὁ Φεργκῆκος Τσουλάτας ἐδημοῖσεον ἐν Βενετία τῷ 1794 τὴν διάταξιν του περὶ τῆς εἰς τὴν γεωργίαν τῆς Κεφαλληνίας ἐπιμενωμένης ζημίας ὑπὸ τοῦ διαμελισμοῦ καὶ τῆς ἀπομακρῶσεως τῶν γαιωκτιμῶν. Ἀνετῆθῃ δὲ καὶ εἰς τὸν νομομαθῆ Μαγτιον Μεταξῶν Ἀσίουν καὶ μελετήσῃ τὸ ζήτημα τούτου καὶ ἀκολοῦσῶς συντάξῃ ἐπόμημα, τὸ ὅποιον

απεβλήθη εις τας αμοδίας άρχας. Μέριμα της άκαδημίας ητο και η από των προβάτων άφάλατα των άρχων. Ήχημα περι τού όποιον κατοτέρο θα γράψωμεν.

Η Ακαδημία έκρηξε διαγωνισμούς με βραδεία. Τῷ 1793 λ. γ. έκρηξε διαγωνισμα περι των έλαιων με θραβετιον χρυσοῦ μεταλλιον άξιας δόδεκα τοκενίων. Τρεις σπηγανόθησαν. Καί των τριών μελετών τούτων η άνάλοισ εφοικεται εν τη ιστορία της Ακαδημίας τη γραμσειη υπό Φραγκικου Τσουιάνη τη άναγνωσθειση εν τη Ακαδημία τη 23ῃ Μαίου του 1796.

Η Ακαδημία αυτή είναι η Προτή παρ' ημίν ητις έοκέθη σοβαρώς περι της καλλιεργιας μας, ητις δέν έπερε να εφοικηται εν όποιά και επί Ηοιδου κατασείσει τόσο ως προς τας μεθόδους όσον ως προς τάν εν χρηση γεωργικά εργαλεία, και έοκέθη να καλλιεργηη νέα φυτό πλουτοφόρα. Τά μέλη αυτής είναι τα μόνα τα όποια από την Ελλάδα διακρίνονται ως σπυραγγία του άξιολόγου περιόδικου τού όποιον από τού 1789 εδημοσιεύετο εν

Βενετία υπό τόν τίτλον Νέα εφημερίς της Ιταλίας άνωρωμένη εις την Φυσική επιστήμη και κυρίως εις την Γεωργίαν, και Τεχνην και τού έμποριου και εν τοις τόμοις 5 και 6 1794-1795 γράνεται τα όνόματα των ακαδημαϊκών μας Στεφάνου Χοϊδά, Φραγκικου Τσουιάνη, Μαρίνου Μεταξά Ανοίου, και Αναστασιου Καραούτου.

Αυτοχώς μετ' άλλου ο ζήλος έκεινοῦ. Ίσως η καλύτερα άφορη ή το τού πολυτικόν περιβάλλον. Η πτώσις της Βενετικής Πολιτείας, αι μεταπτώσεις μας άνέκομαν τόν ζήλον των μελών, άφού και αι άρχαι παρημέλησαν τας έποχρωσεις, τας όποιάς ειχον δι' ένα τόσον ώφέλιμον έργον, λέγομεν ώφέλιμον, άφού όσθός σκεπτόμενος ο φιλόσοφος και οικονομολόγος Αντώνης Γενοβέξης λέγει δι: «Τό μεγαλειον των μεγάλων σπηρίεται και ζωογονείται από την γεωργίαν, τόν ποιημόν, τόν κλωστή-
«ρα, τόν ύφαντήν, τόν έμπορον, τόν ναύτην, εν έκί «λόγω από τας τέχνας, ποῦ δίδουν την άξίαν της γης «και της θαλάσσης».

(Ακολουθεί)

όλογοι ως έκφράζονται ιδίαν κατάστασιν τού πνεύματος, ιδίας έποχής, ητις είναι ήμιν άλλως γνωστή. Θεωροῦμεν λοιπόν την σπουδήν των εικώνων τούτων χορήμων και ενδιαφέρονσαν δεικνύουσαν την έξέλιξιν της ζωογραφικής εν Ανατολή μετά τόν 14 αιώνα. Οι σοφοί της Δοξείας θυως ήμέλησαν κυριολεκτικώς της σπουδής τούτων των έργων. Αλλά και αύτός ο γοργήν ταῖτα Μιχαήλ έρηνενον περαιτέρο εικόνας τινάς δέν φαίνεται κατὰ πολλο σφώτερος των λοιπών συναδέλφων του. Σχετικώς δ' η όμολογία αυτού περι της ημ μελέτης των έργων τούτων βαρύνει και, αυτόν τόν ίδιον. Δέν δύναμαι θυως να έπω τού ίδιον και διά τούς Έλληνας έρηνενον. Όσοι αυτόν έστο και παρέγοις έμελέτην εν τὰ έργα ταῖτα --- και είναι έκανοι, --- ολον Ζησίον, Αμπαδάς, Καμπούρογλου, Πελεκάσης, Μαυρογιάννης, Βελούδος κλπ. έξηγήσαν γνόμας βαθύτερας και ένιότε έξέγους παλαιεργιακάς, άσχετως προς τινας μικράς ανακριθείας και άμφιβολίας φυσικάς άλλως τε διά θέματα τόσο άγνωστα και τόσο διάλυτα. Καί ημεῖς, παρὰ την ανασηματικὴν αυτήν επί μακρόν χρόνον μελέτην, καθ' έκάστην εφοικόμεθα ποῦ νέον άμφιβολιών, ατινες και άλλιοῦσι γνόμας πρότερον λαγοῦς. Αλλ' επί τέλους σήμερον εφοικόμεθα εις στάδιον εφοντέρας κατατάξεως περι ης πολλάκις και εδημοσιεύσαμεν ικανά.

II

Της οῦτω λοιπόν αναπνεύσεως μετά την ύλοισν τέχνης ης αι έκδηλώσεις έπήξαν οῦχι μονομορεῖς, αλλά πολυμορεσ και ποικίλαι, διέκρινονεν δύο μεν κνώσις Σ γ ο λ α ε, πολλά δὲ Έ ο γ α σ τ ή ο ι α. Και αι μεν Σ γ ο λ α ε άκολουθοῦσι τας δύο μεγάλας τάσεις τού Ιταλικού άν' ενός και τού Βυζαντινού άν' έτέρου κόμου, τὰ δὲ Έ ο γ α σ τ ή ο ι α εκδηλώσεις της Βυζαντινής σχολής εν Πελοποννήσῳ, Κοπήν και άλλοις. Τών δευταριών τούτων αναμφισβόλου τού κριτικού έπηρεζε τού Κο η τ ι κ ο ν, από τού όποιον ποσῆλον μεγάλου και θυμασιού διά την λεπτιοτερίαν αυτών ζωογράφοι. Η Βενετία δὲ η έκδηδάσα τοῦς της Ιταλικής παο' ημιν κηπιτάς ζωογραφικῆς ολον τοῦς Δοξαίτες, τόν Κο η τ ο ῦ ζ η ν, Καν τ ο ῦ ν η κ λ π, φατή επέδασε και εις την Τέγγιν των Κοπιών Βυζαντινών ζωογράφων. Οσοι κατεμιναν και έποιδασαν εις την Βενετίαν. Έάν δὲ τού περιβάλλον ενός τόπου άσκεῖ γενικώς επίδωσαν ικανήν επί τού πνεύματος τών καλλιτεχνών, ποῦν περιουσίονος η ένδοξος Βενετία έποεπε να επιβάλλεται διά τού άπειρον αυτής καλλιτεχνικού πλοῦτου επί των Έλλήνων εικονογράφων. Και είναι άληθές, ότι ο ημετέροι οὐδέλλος έκκατέλιπον τόν Βυζαντινόν ουνθον, άλλ' εν ταις λεπτιμοεταίς πολλάκις άπονον έκνοσίως να αναμνηστικονιδι μνοτεχνικωνιδι δοχελον, κομψήσαν η και κατέσειρον ποῦ. Δείγματα ταῖτα παρέγοινοι ήμιν οῦ πλείστοι τών εν Βενετία Βυζαντινών ζωογράφων άγαπώντες τόν Βενετικόν διακοσμικόν δοπον και τόν Βυζαντινόν δι ειχον πάντοτε ποῦ όφθαλμύ.

Τούτων δὲ τών εν Βενετία Βυζαντινών ζωογράφων ένα, άνηκοντα ες τού Βυζαντινόν εργασιότον, παρθέομεν τόν Έμμανουήλ τόν Τσαυρογρόσον, γενόμενον κνωσιν και εν Εδρώξη έξ αιτίας εικόνας αυτού εφοικόμενης εν τῷ Βατικανῷ και παρι-

πόσεως την κολυμπόν Έφραμ τού Σύρου, ης 1677-γοσοφ. εικόνα παρατιθησιν και ο (σελ 33).

Οῦτος ο Έμμ. Τσαυρογρόσος, ο συνώνυμος τών δύο μεγάλων Έμμ. Ζωογράφων τού Έμμανουήλ Παυσελήν και τού Έμμ. Τζάνε φαίνεται μάλλον πιστευτὸν διη ήτο Κοής τού γένος γεννηθείς περι τὰ μέσα της ΙΣΤ έκαιονταετηρίδος (1545-50) μικρόν χρόνον βοαδύτερον της άκμης τού περιφήμου Παυσελήν. Ο πατήρ αυτού διη σημειώσεως τινές φέροσι ως Κεοκρωσόν έξ αιτίας της έποικήσεως αυτού εις ταίτην την νήσον ονομάζετο Γεώργιος. Είχε δ' θυσιός και έτερον νιόν τόν Θεοφύλακον Τσαυρογρόσον άδελφόν γνήσιον τού Έμμανουήλ γενόμενον ονομασιν εν Βενετία και ως εφημερίον, και ως έκδότην (διοσθητήν) ποικίλων θεοσκενικων έργων. Η οικογένεια τών Τσαυρογρόσον, δπως και τών Τζάνηδων η τών Τζοκορολιδν, άνηκεν εις τας Ένετοκοιτικας εκείνας οίκεγένειας, τών γαυσιώνων, αι όποιαί άλειπτε διεκοιθήσαν διά τών πατριωπιων αυτών πλείτερον και αυτών τών γνωσιώτερον Έλλήνων. Πεποισώθησαν ήμιν από παλαιότερον τὰ κατορθώματα τούτον γαυσιώνων (Λιγερών --- ήτοι εκ δύο γενών) οῖτινες εν ταις άκοωσειαις τού Κοπίου έποροήσιζον μετά μανίας, φανατικότητος και άνδοείας τὰ δοια αυτού. Οῖτοι δ' ονομάζοντο Άνοῖται. Έκ τῷ τοιοῦτον δὲ κατορθωμάτων άπετελέσθη τού περιφήμου έπος τού Λιγερῶς Άνοῖτα, ο όποῖος πολλά κωτόσθησαν εν ταις μακονταῖς εκείναις θυσιαις τού Κοπίου. Αλλά γενικώς οι Λιγερῶες οῖτοι η Γαυσιόλοι βοαδύτερον άκμην έπαῖξαν τέχνα πολύτιμα της Πατριδος. Έν Κοπήν δὲ αι οικογένεια τών Τζανήδων, τών Τζαυροκοολών Ιδα, και τών άλλων προσέφερον μεγάλας έπποσιαις εις την Πατριδν.

Ένετοκοῖς λοιπόν και ο Έμμανουήλ Τσαυρογρόσος ενεκατεσάθη εν Βενετία ποῦ εφοικέσαν μάθηται. Εφοεθείς δ' εν τῷ μέσο τοσοῦτον καλλιτεχνικού κόμου, και ζωογράφου πολλόν, μεταξὺ τών όποιον δέν ήτοσνον οι Βυζαντινοί, έγον και την ποισοπήν τού άδελφού αυτού Θεοφύλακτου άκολουθησας την Έκκλησιαστικὴν ετασίαν και τας θεοκωνικῆς παραδόσεις, γενόμενος δ' έτερον δ' ιεροῦ δ' ονομαστού ως λογίου, ποέκοιπε την θεοσκενικὴν ζωογραφίαν, και ήκολούθησε ταίτην. Έν Βενετία κατά τόν χρόνον τού ΙΣΤ αῖονος σθίνοντος ήκαπε οῦ υμόν η Έλληνική Κοινότης, αλλά και ο Νάδε αῖτης ο περιφωμος Άγιος Γεώργιος, διη ποῦ χρόνον οῦχι μακρόν άνεγροθέντα κατεκομισον οῦ Έλληνας ζωογράφοι. Ο Ι. Βελούδος εν τῷ έργο αυτού περι της Έλληνικῆς Κοινότητος εν Βενετία άνασείσει τοῦς σηματικωτέτους τών τοιοῦτων ζωογράφων, ον αναμνηστικῶς έπήρεσε καλτερος ο Μιχαήλ Δαυσοκηνάς. Δέν γνωρίζομεν δὲν οῦτος η άλλῃ τις άλλῃτες ο διδάσκαλοι τού Τσαυρογρόσου. Η Τέγγιν αυτού η κατά την προωιότητην έποχήν δέν κατελήφθη μέγισ ήμιν, όστε να δυνάμεθα να κωφωμεν. Την άσπαγήν τών έργων αυτού εφοικόμεν κατά τόν ΙΣΤ αῖώνα τελευτήτα. Κνωσις θυως η ζωογραφική αυτού δοῦσι δογεται από τού ΙΖ αῖονος, διη οῦτος τη βοηθεία τού άδελφού τού Θεοφύλακτου ιεροῦ, τότε δυτος τού Νσοῦ ζωογράψεν εικόνας τινάς εν αυῷ.

(ΠΣινύχεια)

Ν. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Γραμμ. Έδην. Πανακώρης

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΗΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΝ ΤΕΧΝΗΝ
ΚΡΗΤΕΣ ΖΩΓΡΑΦΟΙ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΤΖΑΝΦΟΥΡΝΑΡΟΣ

Οῦχι άσυνήθη έκπληξιν προσεπει εις τόν περι τήν Βυζαντινήν τέχνην άσολούμενον η άνάπτυξις και η τεχνικήβελτίωσις της Εικονογραφίας,κατά τόν μετά την άλωιν χρόνον. Δέν πρόκειται δέβαια περι Άπαγενηήσεως κατὰ την κυρίαν σημασίαν της λέξεως, ως ταίτην μεταχειρίζονται προς δήλωσιν της μεγάλης άκμης της τέχνης εν Ιταλία και τόν ΙΕ, και ΙΣΤ αῖώνα, διη άνεφάνησαν οι μέγιστοι διδάσκαλοι της ζωογραφικής ο Ραφαήλ Σάντζιο, ο Μιχαήλ Άγγελος Βουοναρόττης, ο Δονατόδος ντὰ Βίντσι, ο Τιοιανός και οι άλλοι, αλλά περι προσδόν σηματικωτάτης, η όποια κατέλιπε δείγματα τέχνης τ-διόρρηθον και σπουδαίας και ένδοξας. Της εικονογραφικής δὲ ταύτης τέχνης αι βάσεις δέν άπομακρύνονται της Βυζαντινής παραδόσεως, αλλά τούνατιον εδορζόσαντι σπερροτάτα επί αυτών μετά μόνης της βελτιώσεως κατὰ τας τεχνικάς λεπτιμοερείας, αι όποια καθίσταν οῦτω τας εικόνας ώραιάς και λαμπράς. Καθ' άπασαν δὲ την Ελλάδα άνεπτυχθη η Τέχνη αυτή, τού μεν τοιχογραφικῶς, τού δὲ επί ύψου άποελέασσα οῦτω τόν κλάδον τών φ ο ρ η τ ῶ ν λεγομένων εικώνων, αι όποια και έπήξαν αι πολυαριθμότερα κατὰ την εποχήν ταίτην. Τας εικόνας ταύτας είναι άληθές, ότι οῦδεις μέχρι τοῦδε έπισταμέτους ήρύνθησαν, διότι αυται εδωροσούντο ως προσιότια μεταγενεοτέρας τινος έποχής οῦχι και τόσο άξιας λόγου. Αλλ' άκριβώς εις τοῦτο εσφάλλοιτο. Κρίνοντες οῦτω έπιπολαιώς και εκ τών ποτιέρον καταδικάζοντες τού είδος τοῦτο των εικώνων, παρημέλον σποσθαίον της Βυζαντινής Τέχνης Κλάδον, ο όποῖος

ηδύνατο τὰ μέγιστα να συμβάλη εις την εφοντήτην καινούριον της καθ' όλον εικονογραφίας. Οῖ Ρώσοι πρώτοι έστρεφαν την έπιστημονικήν αυτών προσοχήν εις τού είδος τοῦτον των εικώνων, ως αυτάς κνωίως άποκαλοῦσι και μετ' αυτοῦς άργά κταν οι σοφοί της Εδρώπης, οι όποιοι και μέζουι τοῦδε οῦδεμα άκομη προσήργον πολύτιμον έπηρεσιν. Τό άληθές είναι---και τοῦτο προς τιμήν, και συγχρόνως αιοχόνην ήμῶν---διη πρώτοι πάντων την προσοχήν αυτών εις τας φοητάς επί ύψου εικόνας έστρεφαν οι Έλληνας, και μάλιστα οι άρχαιοπολῖται από μακροτάτον ενόν, οι όποιοι και διηροῖσαν τοῦς όφθαλμούς των ζέτων, άφού πρώτον κατηφάνων την Ελλάδα και τόν Εικονογραφικόν πλοῦτον αυτῆς. Αλλ' όπως δήποτε και άν έχη τού πράγμα, αι ει κ ο ν ε ς σήμερον κνωσι οι ικανοί τού ενδιαφέρον διά την ποικίλην αυτών χρησιμότητα. Εἰς δε εκ των κνωτέρων μελετητῶν Αιωνίους Μινοῦ γνωστός και έξ άλλων εικονογραφικῶν αυτού μελετῶν εν τῷ πραγματικῷ περι Βυζαντινής τινός έκδοσεως εν τη Αρχαία Τέχνη της Κρισηφορετης Ικροχαμερμια, της έγγυς τη Ρώμη έκδηλοι σαφώς την τοιαυτην περι της κατιστάσεως γνόμων αυτού λέγον μεαξὺ άλλων και τὰ έξῆς: «Έν τοῖσι αυται (αι εικόνας επί ύψου) παρουσιάζοντι μέγα ενδιαφέρον, διότι αναπαριστοῦσι πρότυπα και τύπους παλαιότερους και έπομενως είναι ικανῶς χρησιμῶι διά την εικονογραφικὴν παράστασιν έργων αρχαιοτέρον. Και έξ άλλου εκτός της άξιας ήν αι εικόνας αυται κέντηται διά την ερμηγείαν των συνθέσεων της παιαιωτέρας έποχής, αυται αυται δι' ίδιον λογαριασμόν είναι άξι-

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗΝ

"Ας μου επιτραπῆ νὰ φρονῶ ὅτι με τὰς σημερινὰς τάσεις καὶ ἀντιλήψεις, ἡ ἐφαρμογὴ τῆς σοσιαλιστικῆς ἰδεολογίας ἐν τῇ πραγματικότητι εἶνε κἀτι τι ἀδύνατον.

Ὁ θεωρητικὸς σοσιαλισμὸς ὃ ἔγωγ σήμερον πρὸς αὐτὸ εὐρύττον πεδῖον δράσεως, εἶνε καταδικασμένος, παλῶς ἢ ἄρα ἀδιάφορον, ν' ἀποβῆναι μετὰ τὰ ἴδιά του βπλα, ἢ τοῦλάχιστον νὰ ναυαγήσῃ μέσα στοῦς φανατιστικούς λιμένας τῆς ἐπιδιωκουμένης καὶ ἀνευπολογισμένης ἐπιχειρησεως του.

"Οἱ βέβαια ὁ Σοσιαλισμὸς τῶν ἀκροτήτων καὶ τῶν ἐξωφρενισμῶν καὶ τῶν ἀνατροπῶν τοῦ παντός, ὃ ὁποῖος ὑγροσαγεῖ ἀπὸ τοὺς πρώτους τιναγμούς τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ ὁ πραγματικὸς σοσιαλισμὸς, ὃ ἀγνός, ὃ ἐσωγετικὸς, ὃ προάγων τὰ ἠθικά, ὕλικά καὶ πνευματικά συμφέροντα τοῦ ἄνθρωπου καὶ τῆς Κοινωνίας, ὃ ἰδεώδης σοσιαλισμὸς τῆς Δικαιοσύνης, τῆς Ἰσότητος, τῆς Ἐθνευνοειδούς, τῆς Ἀληθείας. Αὐτὸς ὁ Σοσιαλισμὸς, κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶνε μίᾳ ἀπὸ τὰς ἀνθρωπιστικὰς οὐτοπίας τῆς ἐποχῆς μας καὶ θὰ τὸ ἀποδείξῃ ὅτι με θεωρίας, με ἰδεολογισμούς, με μεταφυσικὰς σκέψεις καὶ με ἀκαθορίστους συλλογισμούς. Τὸν σοσιαλισμὸν τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἀληθείας - ὅτι ἕως καὶ τῆς Ἰσότητος, ποῦτος τὸν προσοικειώθη, τὸν ἐνεκοιμήθη, τὸν διέδοκε, τὸν ἐκαλλιεργεῖ καὶ τὸν ἐθεμελίωσεν ὁ Χριστιανισμὸς. Δυστηγῶς μὲν ὁ βίος του ὑπέστη βραχὺς, ἢ τραδιοδορία του σύντομος.

Ἡ ἱστορία δὲν πολλαυβάνει νὰ τὸν παρακολουθήσῃ καὶ μέλις ψυχία αὐτοῦ ἀνευρίσκωμεν μεμονωμένα εἰς ἀπηγήσεις τινὰς τῆς τότε χριστιανικῆς ἱστορίας.

Κρατὸς τοῦ Χριστιανικοῦ Σοσιαλισμοῦ ὑπέβηεν ὁ Μοναρχισμὸς, ὃ ὁποῖος ἐπίσης μετὰ τὴν δογμωσίν του, τὴν συστηματοποίησίν του, τὴν προσωρινὴν εὐδαιμονίην του, ἔξετο ἀπὸ τοῦ προορισμοῦ του, ἔξέσυχεν ἀπὸ τὰ διαγνωσθέντα βλάβη του, διὰ νὰ μεταβληθῆ ἀπὸ τῶν πούτων ἀκμαίᾳ αἰῶνον τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς διαδικάζαν, πημοσίαν ἐκμεταλλεύσεως, εὐχόας, ἀχλασίαν, διασπορὰν καὶ ἀναπονήσεως πανταίῳς ἐγωιστικῆς σκέψεως καὶ βουλήσεως.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐμὴλῶ περὶ τοῦ διεθνούς Μοναρχισμοῦ - Ἀνατλήσῃ καὶ Ἀύσσει, διότι ποικιμένον περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Μοναρχισμοῦ, ἐνὶ νὰ ἔξωμ μερικὰ ἐλάχιστα σημεία τῆς ἐξελέξεως του. Ἐπὶ Ἑλληνικῆς Ἀυτοκρατορίας, ἐπὶ παραδείγματι, κατὰ τὰς πολιτικὰς καὶ κοινωνικὰς κληνιάδας, ἐπέτασε, περιέβαλε τὰς Τέχνας, τὰς Ἐπιστήμας, τὰ Γόμματα, ἐπὶ δὲ

Τουκοκρατίας ὃ Ἑλληνικ. Μοναρχισμὸς διεφύλαξε τὴν Σοφίαν τῶν Αἰῶνων καὶ ἀνέπτυξεν εἰς ὄγκον πίστεως τὸν πατριωτισμὸν.

Πέσαν αὐτῶν τῶν δύο σημείων ὃ Μοναρχισμὸς εἶνε κατ'ἀφοριστικὸν τοῦ Χριστιανικοῦ Σοσιαλισμοῦ, ἂν καὶ εἰς μερικὰ σημεία εἰς τινὰς ἐκδηλώσεις διατρεῖ ἀκῆν στοιγεία τινα γιὰ νὰ μωρῆ νὰ θεωρηθῆ ὡς προάγγελος, ὡς πρόλογος, τοῦ ἑλθούσης Σοσιαλισμοῦ. Καὶ τὰ σημεία τὰ δρίσκω ἐνὶ εἰς τὴν ἠθικὴν ἀποβὴν καὶ ἐννοίαν, ἡ ὁποία εἶνε κοινὴν κτῆμα παντός ὕμναίνοντος ὀργανισμοῦ, ἀλλὰ εἰς τὴν πολιτειακὴν μορφήν τὴν δρίσκω ἐνὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Καλογορισμὸς, εἰς τὴν δοκωδεστέραν καὶ ἐπιβλητικωτέραν Μοναρχικὴν ἐκδήλωσιν τὴν ὁποίαν ἀνευρίσκωμεν εἰς τὴν ποικιλοτύπων καὶ με σοσιαλιστικωτάτων ἔνδεια, Μοναρχικὴν Πολιτείαν τοῦ Ἁγίου Ὁσους. Καὶ ἡ ὁποία Μοναρχικὴ Πολιτεία τοῦ Ἁγίου Ὁσους Ὁσους ἔξω ἀπὸ τὸ πολίτευμα της, ἔξω ἀπὸ τὴν ἀπαρῶσιν τῆς εἰσόδου τῆς γυνικῆς - ποῦνια κατ' ἐμὲ τοῦ κούβει πολλὴν ποίησιν, ἔξω ἀπὸ τῶς δικουλαχθέντασκέει ὑπερτίμους καλλιτεχνικὰς καὶ πνευματικὰς θησαυροὺς τῆς Φυλῆς μας, τῶν ἱστορικωτέρων ἐποχῶν τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς, ἀπουεῖν ὁλοκῆ τῶν ἀκατανωμαστέρων κοινωνικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἀμαρτημάτων καὶ ἀνομιγμάτων.

Ἄλλὰ πρέπει νὰ γυρίσω στὸ θέμα μου. Γιατί εἶναι ἀδύνατος ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ σημερινοῦ Σοσιαλισμοῦ εἰς τὴν πραγματικότητα : Διότι ὑστερεῖ ὡς ὀργανισμὸς φυσικὸς, ἐνὶ ὡς ἰδέα ὡς ἰδεολογία, ὡς ἐμπνευσις, εἶνε θανατωτός. Διότι τοῦ λείπει τὸ οὐκοῦν τὸ στιγμὴν τῆς ζωῆς νὰ περικλεισῶμεν ἐντὸς περιορισμένου γώρου τὸν ἡγανισμὸν τῆς λειτουργίας του.

Διότι τοῦ λείπουν τὰ θεμέλια, ἐνὶ ἔπιδομεν νὰ ἐπιθέσωμεν στέγγν ὑπεροβλικὸν βάρος. Ὁ σοσιαλισμὸς ὅπως τὸν ἐκωνάσθησαν καὶ ὅπως τὸν ἐπέδωσαν ὅλοι οἱ Μεγάλιοι Διδάσκαλοι τῶν ἀγῶν του καὶ τῶν δογμάτων του εἶνε μετρωσιμὸς Ὀλιγαρχισμὸς, ὀπωσδήποτε καὶ ἂν τὸν διετύπωναν καὶ τὸν διεύρωσαν καὶ τὸν ὠρῶσαν οἱ σοσοὶ διαλαλῆται του.

Κάθε πολίτευμα, καὶ τὸ πλέον οὐλελεύθερον, κάθε πολιτειακὴ μορφή δημοκρατικῆ, συνταγματικῆ, κοινοβουλευτικῆ, με τὰς μενυλιεῖσας λατῆς ἐλευθερίας, με τὸς πλέον οὐλελεύθερος καὶ δημοκρατικὸς θεσμοὺς, εἶνε κατὰδικασμένον νὰ μεταπέσῃ εἰς ἄλιγαρχίαν Ὀλιγαρχίαν ἐνὶ τύπων, ἀλλὰ ἄλιγαρχίαν οὐσίαν.

Κάθε πολίτευμα, ποῦ ἐνὶ ἐξουσίαν, δύναμιν, ἐπιβολὴν τοῦ ἐνὸς ἐπὶ τῶν πολλῶν ἢ τῶν ἄλλων ἢ ἐλαχίστων ἐπὶ τῶν πολλῶν, εἶτε δελήται τῆς

Λαού δικαίου ὁ ἕνας ἢ οἱ πολλοί, εἴτε ἐλέω Θεοῦ, εἴτε δυνάμει ἀγῶν καὶ ἰδεῶν, εἴτε δυνάμει πνευματικῆς ἰσχύος ἢ ἐπιστημονικοῦ κύρους, εἴτε δυνάμει ὀργανώσεων καὶ ἐπιδιώκων -- ὅπως ὁ Σοσιαλισμός, -- τὴν Ἰδανικὴν Πολιτείαν, τὸ ἄμεσον ἢ ἕμισσον, τὸ ταχὺ ἢ βραδὺ ἀποτέλεσμα ἢ ἄνευ ἢ μετασφύττεισι, ἢ μεταπίδησι εἰς τὸν δεδηλωμένον ἢ ἀόλητον ἀπολυταρισμὸν, ἔστω καὶ ἂν τὸ πολίτευμα εἴναι ἢ λέγεται Φιλελευθέρων ἢ Δημοκρατικόν.

Ἐάν αὐτὴν τὴν στιγμήν πληροφοροῦμεθα ὅτι δικαίου, ἐξουσιαίου, ὀργανώοντος, κυριαγοῦντος, ἐπιβάλλοντος οἱ Σοσιαλισταί, εἴμεθα ὑπογεγραμμένοι.

ναὶ διὰ διαβλέπωμεν ὁλοσάφεια ὅπισθεν τὸν ἐλιγερυγισμόν. Καὶ τὸ πλὴν ἀποκαρδιωτικόν, ὅτι ὀπισθεν αὐτοῦ τοῦ μετρωφισμένου διγαλακισμοῦ κρύπτεται μία εἰς ἄλλον φρικαστικὴ, τρομακτικὴ πολιτειακὴ μορφή, πολιτειακὴ δυνάμις.

Δὲν εὖρω παρόδευμα τὴν Σοσιαλισμὸν ὡς Μπλοσεβικισμὸν, διότι εἶμαι μαρτυροῦμαι ὅτι θὰ ἀπονήσῃ, θὰ καταρῦσῃ, θὰ ἐρειπωθῇ, ἀποῦ διωκῶς ἀφῆκε τὰ ἀπεισιώτερα καὶ ἀναισιώτερα καὶ τραγικώτερα ἵγνη τῆς διαβάσεώς του.

ΔΗΜ. Α. ΖΩΓΡΑΦΟΣ

ΦΙΛΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Διεκόψαμεν λόγῳ τῶν ἀνωμαλιῶν καὶ τῆς ἀικιστέου ἀνυψώσεως τῆς τιμῆς τοῦ χάρτου καὶ μέχρι τῆς βελτιώσεως τῶν δυσμενῶν αὐτῶν ἰσχυρῶν, τὴν ἐκδοσὴν τοῦ εβδομαδιαίου εἰκονογραφημένου περιοδικοῦ μας τὸ „Παγ' ὄραμα“. Εἰς τοὺς συνδρομητὰς ὁμῶς τοῦ „Πανοράματος“ τοὺς προπληρώσαντας εἰς τὴν ἐτήσια συνδρομὴν τῶν θέλωμεν ἀποστέλλει τὴν „Ἑλληρικὴν“ Ἐπιθεωρήσασιν μέχρι τῆς ἐξοφλήσεως τοῦ ὑπολοίπου τῆς προπληρωμῆς. Ἐπίσης θὰ κρατήσωμεν τὴν ἰσχυροῦσιν τῶν φίλων τοῦ „Πανοράματος“ καὶ εἰς τὰς ἐπελάσεις τῆς „Ἑλληρικῆς Ἐπιθεωρήσεως“ καὶ ἰδιαιτάτα τῆς στήλης τῆς „Φιλικῆς συντροφιάς“, ἥτις θὰ εὖρη τὴν αὐτὴν φιλόστοργον προθυμίαν τῶν ἀνταποκρινομένων τελείως πρὸς τὸ ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ ἔργου ἡμῶν τῶν μελῶν τῆς „Συντροφιάς“.

«ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΤΥΡΑΝΝΟΥ»
Α'.

Ἐδῆγιστε τρομαγμένοι ὁ δούλος, μὲ τῆς θρυσίαις καὶ τῆς φωνῆς τοῦ ἀρχοντα τυράννου του.

Ἀκόμη δὲν ἔκραξε ὁ πετεινὸς τὸ σβόσιμο τῆς νύχτας καὶ μὲς τῆ χειμωνιά, ποῦ τὰ πόδια κοκκαλιάζει καὶ κάλζει τὸ κεφάλι, ὁ φτωχὸς εἰλωτας, ἐδοῦκε σ' ἀναζητήσῃ τῆς ἐλπίδος.

Κανεὶς στοὺς ἄρτους δὲν γυρᾷ, καὶ γὰρ συμφορὰ τοῦ ἔχοντος τὰ δάκρυα ποῦ θερμὰ ἀναβλύζουσι γὰρ μὴ παύσουσι σὲ μάγουλά του, διαμάντια τοῦ πόρου καὶ τῆς ἀσυχίας, γεννημάτων, τραβᾷ γὰρ τὸ ψωμί, μὲ τῆ ζωῆ σὲ ἰσχύαι.

Τὸ μεζάρια μὲς τὸ διᾶμα τοῦ βοραῖ, σὲ κυπαρίσσι, τοῦ προυνιάζου τοῦ κορμῖ, μὴ μόνον τὸ κλέμμα τους νοῖω καὶ ἀνακαλιάζει ἡ ψυχὴ του.

Θρηνοῦν τὰ κυπαρίσσι τοὺς ζωντανούς... καὶ χαίρουσαι οἱ πεθωμένοι.

Σμῆρνη
ΔΡΟΣΟΣ ΑΥΡΑΣ

ΦΡΟΥΔΑ

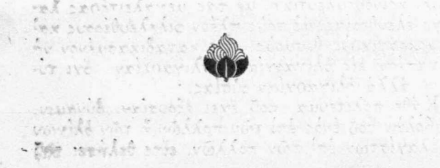
Δροσάτο, μοσχομύριστο, τοῦ Μπάτη τὸ ἀγέρι, ἔδωκε μ' ἕνα χᾶδι μου τοῦ Πόντου τὸ σκοτάδι, καὶ στῆ γραμμὴ τ' ὄριζοντα, ξεπρόβαλλ' ἔμ' ἀστέρι: σ' ἄ σ' ἄ σ' ἄν τιμακάς ἀφῆτο πετράδι.

Ἄχ, ἡ ματιὰ ἡ δόλια μαγεύτηκ, καὶ πάλι κούφτηκ κάθε συλλογὴ καὶ κάθε πικρὴ σκέψι: ὡς ποῦ ἐν ἄλλο ἀστέρι, μ' ἄλλα περίσσεια ἀλλῆ, κατάρθωσε καὶ τὴν καρδίαν αὐτὴν μὲ σαγήνῃ.

Κάθε μικρὴ ἀναλαμπὴ τοῦ ἀργουροῦ φωτός του, σὲν νῆταν χᾶδι ἡ φιλι ποῦργῶταν ἀπὸ πάνω, τὸ τελευταῖο σύννεφο, ποῦ πέρασ' ἀπ' ἐμπρός του, μᾶς χᾶρισε, καὶ ἔχασα τ' ἀστέρι μου τὸ πλᾶνο.

Ἄχ, ἔπει ὅλα μᾶς γελῶν καὶ πέρνου τῆ ζωῆ μας, πεθαίνει μὲ ἐλπίδα μας, γεννιέται κέποις ἀλλῆ, ὡς ποῦ σὲ μῆμα σκέλεθρο περῶνε τὸ κορμὶ μας ἐκείνε κάθε τέρμα τῶν σκουλικιῶν ἡ πάλι.

Γεννήτης 1920
ΑΠΟΡΟΗΤΕΥΜΕΝΟΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

—Μεγάλῃ κίνησι τῶν διακουσμένων μας. Φωνές, φασαρίες, καυγάδες, γεγάματα, ἀρχαιεσείαι, κομματισμοὶ καὶ μολλοτραβήγματα...
—Κι' ὅλ' αὐτὰ γιὰτὶ πρόκειται νὰ ἰδρῶσιν φιλολογικὸ Σύλλογο.
—Ποῦ σωστά, ἡ κίνησι τῆς Ἀκαδημίας τῆς πόλεως μας κ. Στίλπον Πιττακῆ, καλαμπορίζων (μὴ κακὸ του) ἀπεκάλεσε τοὺς διανοουμένους βλους, ἀδὲ—ΑΝΟΗΤΟΥΣ.
—Ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης μας Χρυσόστομος προσέφερε καὶ στήνῃ εἰς τὸν νεοσάστον σύλλογον, φιλοξενήσας αὐτὸν εἰς τὸ κοινοτικὸν κτίριον τῆς Ἐπισκοπείας.
—Ἐπίσης προσωρινῇ Ἐπιτροπῇ πρὸς σύνταξιν Καταστατικοῦ, συμφώνως πρὸς τὰ Καταστατικὰ παλαιῶν συλλόγων, τοῦ Φιλολογικοῦ Κων/πόλεως καὶ «Παρνασσῶν» τῶν Ἀθηῶν.
—Τοὺς εὐχομαι καλὴ πρόδοσι...
—Στὰ τρία τελευταῖα φυλλάδια τῆς «ΝΕΑΣ ΖΩΗΣ» δημοσιεύθηκα ἔργα πρωτότυπα τῶν κ.κ. Μιγ. Ἀργυροπούλου, Σύλλετου, Γ. Σιογιάννη, Σ. Κουκουσάκη, Ἄπ.

Ν. Μαγγανάρη, Ἰπτανου Ἀρι, Κ. Μισαηλίδη, Γιάννη Καζήνη, Μ. Καλλοναίου, Μήτρου Παρθέν, Μάνου Λουκά, Χρ. Μερικά, Στ. Σκιαδᾶ, Χρ. Ἀγγελόματι, Γρ. Χατζέλη, Σίτσοι Καραϊσκάκι, Ζωῆς Λάσκαρι, —ἐκλεκτὰ τῶν κ. Κ. Παλαμά, Κιάννη Γρουπᾶρη, Στ. Σπεράντου, καὶ μεταφράσεις τῶν κ.κ. Π. Ἀμπρά, Στέλιου Μάρου, Σ. Κουκουσι. καὶ Γ. Σιου...
—Πρόκειται νῆθῃ κατ' αὐτὰς καὶ τὸ περιοδικὸν ΤΕ ΧΝΗ» ἀργότερα δὲ καὶ ὁ «ΟΜΗΦΟΣ» καὶ δὲν ἔξω ποῖ.
—Ἀνοίγεται λοιπὸν ἔτσι μιὰ καλοῦσαι κίνησι, γὰρ νὰ ἐμπόση κομμάτι ἡ φιλολογικὴ ξερατὶα τοῦ τόπου...
—Ὁ κ. Ἀργυροπούλος σκοπεῖ νὰ ἐκδώσῃ καὶ ἄλλο συλλογόν. Τώρα κοινὰ μάλιστα πρὸς συνέτα «ΕἰΣ ΠΑΛΑΙΟΝ ΗΧΟΝ» καὶ ἔάν δὲν ἔχω λάθος τὰ τραγῶδι κα τῆς «ΖΗΛΕΙΑ».
—Ἐτοιμάζουσι δὲ βιβλία καὶ ὁ Κώστας Μισαηλίδης (πολεμικὰς ἐντυπώσεις) καὶ ὁ Ν. Χ. Λάσκαρις κ.λ.)
Σμῆρνη 1-2) 920
ΑΠΟΣΤ. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

Σ' ΕΝΑ ΩΜΟΡΦΟ ΛΟΥΔΑΙΟ

ΟΝΕΙΡΟ Ἡ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Χιλιόγαρο λουλοῦδι μου, ποῦ ὑπερήφανο ἐφύτρωσε ἐδῶ ψηλὰ στῆ κορυφῇ τῆς χαριτωμένης αὐτῆς φαούλας, κατὶ νὰ σ' ἐρωτήσω ἤθελα. Ποῦ χρυσὸ χερί τὸ ἔσπειρε ἐδῶ ἐπάνω; Ποῦ καλωσύνη ἔξωρη ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμο ἔχεις ἐσὺ μέσα σου, γὰρ νὰ ἡμεροεῦθες ἐδῶ μὲ τοὺς Μυρωμένους Ζεφύρους; Καὶ τὸ χαριτωμένο λουλοῦδι μου...
—Ἐγὼ μὲ τὸ μεδίσταμα τῆς Αὐγῆς καὶ τὸ διαμαντένο δάκρυ τῆς Ἀγάπης. Τὸ χρυσὸ χερί ποῦ μ' ἔσπειρε ἐδῶ ψηλὰ μουπε.
—Καλὸ λουλοῦδι, νᾶσαι ὁμορφο καὶ ὑπερήφανο θὰ εἶσαι μονάχο εἰς τὸ ὄραιο αὐτὸ παλατάκι σου, ἀλλ' ἡ ὀφθαλμία σου αὐτὴ ἄς μὴ σὲ λυπῇ, ἄς μὴ σὲ πικραίνῃ, διότι τὰ θράδα μὲ τὸ φαγγάρι ὀθροῦνται λευκοχίτωνες ὡς καὶ οἱ μαρμαίνοι Ζέφυροι, θὰ στήνουν χροῦς σ' τὴν μοναξιά σου, ἐνῶ ἡ γόσσα Λύρα τοῦ Ὀρφέως θὰ σκορπᾷ τοὺς ὄραιους ἡδονιμοὺς τῆς, ὅπως ἡ πλοῦσια Ἀνοιξις μὲ τὰ καλλίχρωμα καὶ εὐωδία.
Καὶ εἶμαι τόσο πολὺ εὐχαριστημένον ἀπὸ τὴν φαινομενικὴ αὐτὴ μοναξιά μου, ὥστε κάθε διαβάτης ὅπως Σὺ, νὰ μὲ ρωτῆσῃ ὅτι εἶμαι τὸ δυστυχέστερο τῆς Δημιουργίας βλάσμα.
Πόσο ζηλεύω τὴ θέσι τοῦ ὄραίου αὐτοῦ λουλοῦδιου. Καὶ ἤθελα νὰ εἶχα τὴν σεμνότητά, τὸ ἀβρὸ καὶ μετᾶξιν ὀφθαλμῶν του καὶ τὸ μεθυστικὸ μῆρὸ του. Ἀλλὰ καὶ τὴν καλωσύνη τῆς παρθενικῆς ψυχῆς του καὶ τὴν θερμὴν τῆς ἀγάπης του.
Πόσον ζηλεύω τὴν θέσιν σου ὄραιο μου λουλοῦδι...
Ἄθῳραι
ΤΑΣΙΑ Ι. ΚΩΣΤΑΚΗ

Δὲν εἶχα ἀκόμη ἀποκοιμηθῆ ὅταν κατάλαβα πὺς ἡ ψυχῇ μου ἀφῆκε τὸ κορμῆρι ποῦ πρὸ λέγε σῶμα καὶ ἤρχισε νὰ πλανᾶται σὲ ξέτους καὶ ἀγνώστους κόσμους ποῦ οὐτε τοὺς εἶχα δεῖ οὐτε τοὺς εἶχα φαντασθῆ ποτὲ μου. Καὶ καὶ ποῦ γόσσα αἰσθάνθηκα ὅτι ἐκουράσθηκα καὶ ἤθλησα νὰ ξεκουρασθῶ ἀλλὰ δὲν ἔβλεπα κανένα μέρος γὰρ τέτοιο σκοπῶ.
Ἐκεῖ ὅμως ποῦ γόσσα εἶδα μακρὰ ἕνα μέρος ποῦ εἶχε μεγάλῃ λάμπῃ ἀμέσως γρέγο ἐκεῖ γὰρ νὰ ξεκουρασθῶ, ὅταν ἔφτασα μπᾶσιν μέσα τότε τί βλεπῶ; κόσμος πολὺ χαρούμενο καὶ γελαστὸ βλεπῶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες νὰ γλεντοῦνε ταίριστοι ἐν ὧ τὰ ἀπρόβια καὶ ἄλλα ποῦλὰ τραγουδοῦσαν χαρούμενα στὰ δειδῶρα. Ὅταν ποῖ ἐγὼ μέσα βλοῖ μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ βλέμμα ἐρωτικό καὶ ἐγελῶσαν εἰς ἔαρος μου γιὰτὶ μόνος ἐγὼ δὲν ἐχαίρομην σὲ λίγο ἔορτασε ἕνας φρακοφορμένος ὑπρόθετος ὅστις μὲ ἔδωκε λέγοντάς ὅτι: ἐγὼ δὲν ἔχω τόπο ἐκεῖ, τότε φώτισσα ἐγὼ τὸ εἶναι ἐκεῖ; μὲ εἶπε ὅτι εἶναι ὁ τόπος τῆς γῆρας καὶ ἀμέσως μου ἐκείσε τὴν πόρτα.
Τότε ἡ ψυχῇ μου λυπημένη ἔφυγε καὶ καταρῆθη τὴν ὄραν ποῦ εἶχε μπῆ ἐκεῖ, καὶ ἄρχισε τὸ δρόμο τῆς ἐκεί ποῦ περπατοῦσε εἶδε ἕνα ἄλλο μέρος ἀλλὰ ἀκουγόταναι μουσικὰς καὶ γαρῶπα τραγῶδια καὶ ἔτραξε καὶ ἐμπῆκε μέσα, ἀλλὰ ἀλλοίωσον τί εἶδε; ἕνα σωρὸ ἄνδρες καὶ γυναῖκες μακροφορμένους νὰ κλαίει καὶ εἰ ἀπρόβια νὰ τραγουδοῦνε γαρῶπα μόνον ὁ κοῦκος τραγουδοῦσε τὸ λυπητὸ τραγῶδι του, ἐκεί μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ χαυνοῦλα εἰρω...
μακρὰ συμπάθειαι καὶ ὁ φῶς δὲν ἤρθε νὰ αἰωθῇ. Ἐρώτησα καὶ καὶ τί εἶπαν καὶ μοῦ εἶπαν ὁ τόπος σου πόρου. Ἀμέσως ἀπὸ τὸ φῶς μου ἔβλεψα καὶ ἔαυτό μου ἂν ἔχω δικαίωμα νὰ γάρω...
ποῦ εἶδα ὄνειρο ἢ πραγματικόν...
Ἄθῳραι
ΤΑΚΙΣ Δ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΔΟΥ

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΜΙΑ ΚΑΤΑΔΙΚΗ!

'Από τις εφημερίδες του τελευταίου ταχυδρομείου, ξυμάζω πώς το Κακογροδικείον της Σύρας, καταδίκασε εις ισόβια δεσμά αντί της ποινής του θανάτου όπου κατά την Νόμον δεν εφαρμόζεται στις γυναίκες, την δασκάλα 'Αγγελική Σωούλη από την Σάμο.

'Από τις ίδιες δε αυτές εφημερίδες, ξυμάζω πώς ή καλή αυτή δασκάλα, κατηγορείτο γιατί έδολοφόνησε μιά μικρά κοπέλα της την οποία είχε γοσσυμοποιήσει διά να διαπράξη κάποια γελατιά και να κλέψη από κάποιον φίλο του Δήμαρχου Βαθέως και υπάκουα της γλιές δοξαμίες. Έτσι έπίστευε να πείξη το έγκλημα, στο έγκλημα και κατά την θεωρίαν του εώς συν το έσσην σκοτεινόν, να βγῆ λάδι και κερδοσίμη.

Η πρωτόδικου, αν δεν γελοιάζει, αυτή καταδίκη εις τῶ χρονικά της 'Ελληνικής Δικαιοσύνης, όπου τιμῶ την ερωτηγόριαν των Συριανῶν εφόρων μου έκαμε εντύπωσι.

Και μή νομίζετε πώς ή εντύπωσί μου αυτή, εις ε- κείνη όπου μορεεί να φηρασθῆτε και δηλαδή πώς ένα τέτοιον συγγενόν έγκλημα, έρχεται να μάς προμείξη, σε στιγμῆς που ό μελετημένος συμπατριώτης μου πολιτευτής κ. Μασίας - ωσπτα-εί στο έστῶν της γυναίκαί κα ψέσση προσπαθόντας έτσι να τῶ υπάσση, τῶ σύστημ' αὐτό και στην 'Ελλάδα, γιατί για δαυτό δεν έγω καμμία αντίρρησην εσού και στην Κίνα όπως λένε, τῶ έθιο γίνεται. Μάλιστα για να μου πιστέψετε σχετικῶς μποροῦ να σῶ από πῶς δίγως να προσέγω στη κακογλοσιῶ των ε- πισθοδρομικῶν που λένε ότι δεν πρόπει να μάς συγκαλοῦν οι Κινέζικες ιδιοτροπίες όπου γυναίκες κι' άντρες εινε κο-τ-ε-το μορεοῦνται: τῶ λένε, πῶς τῶ εἶναι να γῶ κατῆ περισσότερο για τῆς γυναίκας απ' ότι θῆθελε και γο νεῖς ό πατριώτης μου φημιστήης. Δηλαδή να παραγο- ρήσουμε ελο-ε-εις: οι άντρες την θέσι μας στες γυναίκες και να καθήσουμε στο σπῆν...

Και νομίζοντας τῶκα στην κοουβέρτα μου, ή εντύπω- σις από την κατῆ... τῶ εἶναι εἶναι...

Για με σήμερα, ἔξεραι πῶς στην 'Ελλάδα ή γυναί- κη κάθεται στο σκαμνί της Δικαιοσύνης για έγκλήματα που υποσῶσε να δῶσει... εἶναι...

Γι' αὐτῶ και με την καταδίκη αὐτήν της Σωούλη, μετῶ περῶνε τῶρ' από την μήμηρ μου τῶ έγκλήματα μια της Δικαιοσύνης... εἶναι...

Εἶνε δε τῶσο περισσότερο αξιοσημείωτο τῶ πράγμα αὐτό, για δῶσε θελήσουν να τῶ προσέξουν, γιατί τῶ όρκω- τῶ μας δυνατοῦται, δεν αποσποῦνται σῶ... εἶναι...

'Αλλά εἶναι δεν μπορεῖ κατά την ταπεινή μου αντίλη

φι παρὰ τὸ εὖος νὰ λάμψη, γιατί θλέπετε τῶ φῶτα και ή επιστήμη... εἶναι...

ΧΝΝΙ ΤΕΚΕ 1920
ΜΑΡΙΝΟΣ Α. ΜΟΝΤΕΣΑΝΤΟΣ
ΦΑΝΤΑΧΤΕΡΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ ΤΗ ΧΑΡΑ

Πάνω στο σκληρό τῶ βράχια
Που τῶ κῦμα, κεί...εσπῶ...
Μιά κοπέλλα σῶ νεοῖδα
Κάθε βράδυ ξενογῶ...

Ξενογῶ για τῆν ἀγάπη
Πούναι εις τῆ ζειητιῶ...
Και χουσις ελπίδες πλάθει
σῶ...χουσις με χαρῶ...

Ξέρουν κῦμα' ἀνταρσιασμένον
μουρουοῦζει θλιβερά...
τῶ τραγοῦδι για τῶ νέο
που εἶχθη μακρυά...

Και ή κόρη σαστισμένη
θερίζωνε: τῶ καλλιῶ...
και στο βράχο ξεπωλιμένη
και προσιμένη τῶ χαρῶ.

Και τῶ κῦμα τραγοῦδαί
για τῆν εσση κοπελλιῶ
για τῶ μάτια τῶ στυμμένα
και τ' ἀέχιστα μαλλιῶ.

Μεσολόγγι: ΓΕΡ. Δ. ΚΑΣΟΛΑΣ
© ζωγράφος

ΠΟΝΟΣ

Τραγοῦδι θε να γραφοῦ θλιβερό
Για ζωντανή νεράδα πεθαμένη
Για μίαν ἀγάπη ως δῶρ' ἀγνωρίστη
Για μίαν ἀγάπη στο εἶξῆ χαμένη

Για μετῶ πῶς ἀντάμα κι' οὐρανός
"Αἰθροποι κάτω και ἀγγελιο πάνω
Θυμίζουσε τῶ τῶση χάση της
"Όμως εἶγῶ για πῶς μου τί κῶνω ;

Ποιείε σῶν χάνεις εἶτι ἀγαπῶς
Κι' ελπίδα ποιῶ στο κόσμο δε σου μένει
Βαρῆσαι ως κι' αὐτῆ τῆ ζῆση σου
Ποθεῖε τῶν εὐτυχία τῆ χαμένη

Θέλειε να κλέψη, μη τῶ γυατρικό
Του πόνου βρεῖε και λίγο ἔσυχάσει
Μῶ πάλι ἄλλη σκέψη σῶ κρατεῖ
"Ό σῶος μη τυχόν τῶν πόνου χάσει.

Γιατ' εἶν' ό πόνος ἱερῆ στιγμή
Που γλύκα δίνει στη ζωῆ μεγάλη
Ποιείε, γι' αὐτῶ δε θέλει λύπησῶ
Εἶσ' εὐτυχῆς, οι δῶσυχτοι εἶν' ἔλλοι.
ΣΗΥΓΟΥΣ Π ΔΕΥ...ΜΟΣ

ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΡ. 300.000.000

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΙΣ ΔΗΜΟΣΙΑΝ ΕΓΓΡΑΦΗΝ

8-25 'Απριλίον 1920

ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ ΑΞΙΑ ΤΩΝ ΟΜΟΛΟΓΙΩΝ

ΔΡΑΧΜΑΙ ΔΙΑΚΟΣΙΑΙ (200)

ΠΛΗΡΩΜΗ ΤΩΝ ΟΜΟΛΟΓΙΩΝ

Δραχμαί 100 επί τη έγγραφῆ

» 50 μέχρι 31 Μαΐου

» 45 μέχρι 30 'Ιουνίου

εν ὅλῳ 195

ΕΤΗΣΙΟΣ ΤΟΚΟΣΚΑΤΑ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ

ΔΡΑΧΜΑΙ ΔΕΚΑ (10)

('Ο τόκος Α' εξαμηρίας προληρῶνεται επί τῆ καταβολῆ τῆς Γ' δόσεως του τμήματος).

ΔΩΡΟΝ ΕΦ' ΑΠΑΣ ΚΑΤΑ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ

ΔΡΑΧΜΑΙ ΕΚΑΤΟΝ (100)

(Τῶ δῶρον προληρῶνεται ἕμα τῆ κληρῶσει εις τῶ ὄρινον τῆς ὁμολογίας, ἐξοφλουμένης ἀντι δραχμ. 300).

ΜΕΓΑ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΔΑΝΕΙΟΥ

ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΛΗΡῶΣΕΙΣ ΕΤΗΣΙΩΣ

(25 Νοεμβρίου, 25 Φεβρουαρίου, 25 Μαΐου, 25 Αὐγούστου).

ΚΕΡΔΗ ΚΑΤΑ ΔΑΧΝΟΝ

10,000, 25,000, 100,000, 200,000, 1,000,000

ΕΓΓΥΗΣΕΙΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ

ΤΑ ΠΛΕΟΝΑΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΥΠΕΙΓΓΥΩΝ ΠΡΟΣΩΔΩΝ

ΑΙ ΑΠΟΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

ΕΙΔΙΚΑ ΠΡΟΝΟΜΙΑ

ΑΠΑΛΛΑΓΗ ΑΠΟ ΤΟΥ ΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΕΛΩΝ ΤΟΥ ΧΑΡΤΟΣΗΜΟΥ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1920

Βαδίζουμεν εις τὸ αἰώνιον ἄγνωστον καὶ δημιουργοῦμεν ἀδιακόπως μίαν γῆρα, διὰ τὰ σπρωγόμεθα μετὰ πόθου πρὸς μίαν αὔριον. Ἀνεργόμεθα πρὸς τὴν κορυφὴν διὰ τὴν μὴ σταθῶμεν ἐπ' αὐτῆς παρά ὅσον ἀρκεῖ διὰ τὴν ὑπολογιστέον πτόσον ἢ ἀπαιτηθῆ διὰ τὴν κατέλθωμεν καὶ πάλιν εἰς τὴν βάσιν. Ἀλλὰ ποία εἶναι ἡ κορυφὴ καὶ ποῦ κενταὶ οἱ πρόποδες θεβαίως δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ καθορισώμεν. Δὲν προλαμβάνομεν ἄλλως τε διότι ὁ γρόνος τρώγει μὲ ταχύτητα διὰ τὴν φέρη τὸν ἄνθρωπον εἰς ἕνα τέμα αἰωνιότητος ποῦ κρύπται τὴν ἀνυπαρξίαν καὶ τὴν ἐξαφάνισιν. Ὁ νέος γρόνος εἶναι βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός ταχῆ ἢ βοᾶδὸν ἀδιαφοροῦν. Ὁ νέος γρόνος εἶναι ὄθησις πρὸς ἕνα τέμα ποῦ ἀγνωστοῦμεν ἂν βρισκται γῶσι μας ἢ ἂν θὰ τὸ ἀναζητοῦμεν ὀλίγον μακρύτερον. Καὶ τὸν παρακολουθοῦμεν ἀδυνατοῦντες νὰ τὸν συγκρατήσωμεν, νὰ ἀναστειλώμεν τὸ σταθερὸν βῆμα του, τὸ βῆμα ποῦ τὸ ναυροῖζει τὸ τικ-τάκ τῶν δευτερολέπτων καὶ τὸ ἐποῖον ἀριθμῶ καὶ ὑπολογισμοὶ εἶναι δύσκολον ν' ἀναπαροσταθῶν. Καὶ ὅμως ἐπειροῦν τὰ ὅσα, τὸν τε νόον, τὰ τ' ὄματα δὲν ἐναρμονίζομεν καμμίαν σκέψιν μας, κανὲν διὰβῆμα μας, κανένα παλιὸν μας, κανὲν ἐγκυριακὸν μας κῦρταρον πρὸς τὴν ἀνηλεῆ πραγματικότητά ποῦ ἐξελισσεται περὶ μας. Εἴμεθα αἰώνιου ἐνειροπόλοι. Ὀνειροπόλοι στὴν πάλιν, στὴν ἀπέλαυσι, στὴν κοινωνικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν ζωὴν, στὴν προσπάθειαν, στοὺς πόθους, στὰς ἐλπίδας, σὲ κάθε τι ποῦ μᾶς περιβάλλει, ποῦ μᾶς ἐνδιαφέρει, ποῦ μᾶς συγκινεῖ, ποῦ μᾶς θίγει. Διὰ τὴν εὐσίαν νὰ μᾶς διαπλάσῃ μετὰ τὴν ψυχικὴν ἀδυναμίαν ; Ἄρα γὰ εἴμεθα εὐτυχετέροι ὕπατοι ἀπὸ νεύρα, καὶ εἶναι καὶ κῦρταρα τῆς πελοπότητος τοῦ σμειροῦ ἀνθρώπου, ἢ θὰ εἴμεθα τοιούτοι ἢ ἀτελέστεροι ἀν' ἢ εὐσίαν μᾶς περιέβαλε μετ' ἄλλης ποιότητος καὶ ὕψους δημιουργικὰς ὕλης ;

Μυστήριον αἰώνιον τὸ ἐποῖον ἄγνωστον ἂν λυεῖται καὶ πῶρον τοῦ τάσου. Καὶ ὅμως περὶ τὸ μυστήριον αὐτὸ ἡ διακοκῆ ἀνανεομένη ἀνθρωπότητις γῶρε ἀσυγκίνητος, ἀφόβος καὶ σκοπιῆς παντὸς ὅτι ἀποροεῖ ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν ἢ ὅποια εἶτε σκοτεινὴ, εἶτε σωτηρὴ ἀποτελεῖ τὴν ἁρμονίαν τῆς ζωῆς, ὅταν εἶναι πλασμένος κανεὶν νὰ τὴν γάσεται καὶ τὴν ἀπολαύβανει ὅπως ὅποτε ἐκδηλωμένον.

Διὰ τὴν ζωὴν εἶναι μία κωμῶδιον μᾶλλον παρὰ σπουδιότητος.

Δὲν εἶναι νὰ γελᾷ κανεὶς ὅταν ἀντιοῖζῃ σοβαροῦς καὶ σμειωμένους καὶ ἰσχυροῦς ἀνδρας τῆς Γῆς ἀνικάνους νὰ συλλάβουν ἀπὸ τὸ αὐτὸ ε-

να ἀντιπρόσωπον τῆς βαρβαρότητος καὶ τῆς βίας, διὰ τὴν ἀλλὰξουν τὸν κατοικίαν καὶ διαμονῆς ; Ἐνα εἶδολον, μία μοῦσιμα, καὶ τι πᾶν τοὺς ἀπαιτούμενος Ραυβήδης τοῦ Μουσείου τοῦ Καίρου, ἕνας δούλος προλήφων καὶ θερησκευτικῶν τύπων, κάποιον σύμβολον ἄλλων ἐπογῶν καὶ ἄλλων ἀντιλήφω, ἕνας ἀρχηγὸς Λαοῦ Ἰσηαντος καὶ ἐπιβληθέντος διὰ τοῦ φόνον καὶ τῆς λεηλασίας, ἕνας αἰματοβαφῆς Σουλτάνος, εἶναι τὸ σόβητρον, τὸ Σκιατόγον ἐκατομμυρίων λαῶν ἀνωτέρου πολιτισμοῦ, διότι οἱ διέποντες τὰς τύγας τῶν ἀτομοῦ, διαστακτικοὶ, συμμοροτρολόγοι ἢ ὑπολογιστικοὶ δὲν φαίνονται ἰκανοὶ νὰ τὸν μετατοπίσουν, νὰ τὸν ἐπαναφέρουν εἰς τοὺς προγονικοὺς τοῦ τόπου, εἰς τὸ παλαιὸν περιβάλλον του.

Δὲν εἶναι κωμικὸν τὸ θέαμα κραταίων στόλων καὶ λογιωσῶνον στοατηριῶν νὰ ἴστανται κουκλιεῖδης, ἀνδρεικελλοειδῆς παρόλῃτα ποῦ τῆς ερεσφοῦρου κεφαλῆς ἐνδὲ Τούκου ληστοῦ περιελκειομένου ἐντὸς πολυτελῶν Σουλτανικῶν ἀνακτόρων ;

Δὲν εἶναι ἀπὸ τῆς ἀστειότητος τῆς ζωῆς νὰ συγκινεῖται ἕνας Λαός, νὰ διαμαρτυρεῖται, νὰ ἀγωνιᾷ μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς ἐκείνου τοὺς ὅποιους ἡ ἀνθρωπότητις δομαῖζει διανοσούμενος, ἐπιλέκτους, διαποσειπὲς καὶ ὅμως νὰ ἀντιμετωπιῇ ἐπὶ αὐτῆ ἢ ψυχικὴ δουρὴ ἀνίτητον καὶ ἀσάλευτον μῆτα πὲ ἕνα παυιδάσκειον καὶ εἰδενθῆ ὁδόνον τὸν ἀπὸ πέντε αἰώνων ἀντιπρόσωπον τῆς ἀπαισιωτέρας τυραννίας ;

Δὲν εἶναι ἐγκαδοστικὴ ἀστειότητις ὁ ὁδός τῆς Γαλλίας εἶτε θὰ γάσῃ τὴν ἐπισορὴν της ἐν Ἄνατολῆ καὶ θὰ διακινδυνεύσῃ τὸν σμειροῦντά της, ἂν δὲν σωθῆ εὐνοῦς ποδὸς τὸ καθεστὸς τοῦ αἰῶνος εἰς τὸν ὁδόνον τῶν Κωνσταντινῶν καὶ τῶν Βασιλείων ;

Κατ' ἀναλογίαν δὲν εἶναι κωμικώτατος οἱ τῆς ζωῆς καὶ τῆς Νοτισλαμίας μετὰ τῆς Ἰταλίας διαμῖναι τῆς ὅποιας μετὰ παιδικὴν ἀσφειλίαν, μετ' ἕνα εἶδος πᾶν κοσμοτοῦλι, παῖλλον οἱ ἀνοητες τῶν καὶ πολιτικῶν τῶν ; Δὲν εἶναι ἀστειότητες τοῦ Ὀδύσσους αἱ οἰδῶνι ἀπαιτήσεις καὶ τὰ διασπῆ σκιοτήματα μῆς ταραχμῆνης ἰσως διανοίας ;

Δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ κωμικὰ τῆς ζωῆς, τῆς σπουδαίας οἱ τῆς ζωῆς ποῦ λένεταὶ πολιτικῆ, ἐπιστῆμη, τέχνη, βιομηχανία ἢ ὅπως ἕλπειται ἢ ἀποτυνῆ τοῦ Κλεμανσὸ ἀπὸ ἕνα ἀέθιμα τὸ ὅποῖον οὐδέποτε θὰ ἰσοσώσει μετὰ τὴν περιβληπτον ἀνὰ τὸν κόσμον θέσιν του ;

Ἀλλὰ διὰ τὴν πολλαπλασιασῶν τὰ παροδείων.

ματὰ αὐτὸ ὅ ὁ κόσμος τὰ παρακολουθεῖ σήμερον μεταβάλλομενα εἰς ἀγωνιώδη προβλήματα διὰ τὴν ζωὴν μας, διὰ τὴν ἡσυχίαν μας, διὰ τὸ μέλλον μας. Δὲν εἶναι ἀστειότητις ἢ διανοσούμενη καὶ ἡνωμένη ἀντιπολιτευσίς τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος ποῦ ζῆτε ψύλλους στ' ἄγυρα μέσα στὸν παγκόσμιον σάλον καὶ ἀδυνατεῖ νὰ παρανατολιεῖ τὴν πραγματικότητα καὶ νὰ κατανοῖ τὰς

ἀληθείας τοῦ τόπου τούτου ἀνάγκας ; Δὲν εἶναι ἀστειότητις ἢ Σοσιαλιστικὴ ἰδέα ἢ ὅποια ζῆτε νὰ συλλάβῃ καὶ τι ἀδύνατον, ἀσύλληπτον, ἀνυπαρκτον, τὴν ἰσότητα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ;

Δὲν εἶναι κωμικὴ αὐτὴ ἡ ἀκατανόητος ζωὴ καὶ ἔῃ ἰσῶ ἀστεῖος ὁ ἀκατανόητος αὐτὸς θάνατος ; Δ. Α. Ζ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἰανουάριος 1920

Ἡ μουσικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ κίνησις τὸν μῆνα αὐτὸν ἔκθεσε εἰς τὴν μεγαλύτεραν ἐπτασι. Ἐπαράτησε καὶ πάλιν ὁ κ. Λάππας, Ἐργατοῦδης ἀρκετῆς βραδύας εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον, καὶ κάθε ἐμφάνισίς του καὶ κάθε τραγοῦδὸν ποῦ ἐποικαλοῦσε πάντοτε τὸν θαυμασμὸν τῶν ἀκροατῶν του. Ἐγινέσται ὅτι ἡ τελευταία συναυλία τοῦ κ. Λάππας ἐπαρῆλθε ἥσως φορές, ὥστε ὁ κόσμος ἤρχισε νὰ πιστεύῃ ὅτι ἐνὶ ὄψει πάντοτε τὴν τελευταίαν δὲν θὰ ἔρρωθε ποτὲ ἀπὸ τῆς Ἀθήνας.

Καὶ ὅμως ἔρωγε. Οἱ θαυμασταὶ του, καὶ αἱ θαυμάστριαί του-καὶ ἦσαν πολλαὶ-εἶδαν μὲ πολλὴ συγκίνησιν τὴν ἀναχωρήσιν του. Δὲν θὰ τὸν λημονήσωμεν εὐκολα ἵπως δὲ θὰ λημονήσωμεν καὶ τὸ θαυμάσιον τραγοῦδὸν του, ἰδίως ὅταν ἐμφανίζετο εἰς τὴν δεύτερην πράξιν τῆς Ἀιδῆς, καὶ τὴν τρίτην πράξιν τῆς Τόσκας. Τότε ὄντως ὁ κ. Λάππας ἦτον ἀπαράμιλλος.

Ἐπίσης μία παλαιὰ γνωριμία τῶν Ἀθῆνῶν ἔκαμε τὴν ἐκείνην τῆς τὸν μῆνα αὐτὸν εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον. Ἡ δὲς Βραβάντζα Καλὸ. Ὅλοι οἱ θαυμασταὶ τῆς τῆς ἐπαυροῦν μετὰ τὸ αὐτὸ θαυμάσιον τάλαντό της, καὶ τὴν ἐχειροκρότησαν ὡς μὴ μουσικὴ κορυφὴν παγκοσμίου φήμης. Ἡ δὲς Καλὸ ἔδωκε ἀλλεπάλληλα κομμάτια εἰς τὸ Δημοτικὸν, εἰς τὰ Διονύσια, πάντοτε ἐνὸς κεν ἐκλεκτοῦ καὶ πυκνοῦ ἀκροατηρίου.

Εἰς τὰ Διονύσια ἐμφανίσθη καὶ ὁ κ. Μπορισώφ ὁ ἕξιος θολοσῆς ὁ ὅποιος ἐκλήθη ἀπὸ τὸ Ὄδῆον. Τὸ καίξιμο τοῦ κ. Μπορισώφ εἶνε θαυμάσιον. Σπανίως ἤκουσαν τέτοιον βιολὶ αἱ Ἀθῆναι. Εὐτόχημα ὅτι ἕνας τέτοιος καλλιτέχνης θὰ παραμείνῃ στὰς Ἀθήνας καὶ θὰ διδάξῃ τὴν ὑπέροχον τέχνην του εἰς τοὺς διπλωματούχους τοῦ Νέου Ὄδῆου.

Ἐπίσης τελεία ὅπως πάντοτε ἡ τετάρτη συναυλία τοῦ Ὄδῆου ἢ ὅποια ἐδῆθη εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον. Τὸ πρῶτον μῆτις εἶναι τὸν ποικιλιοτέρον. Ἡ Ὀπαστορᾶν τοῦ Μπερβέτιν, ἡ Νυκτερινὴ Λιτανείαν τοῦ Ραμπῶ, τὸ πρελούδι τῶν Ἀρχι-τραγοῦδιστῶν τῆς Νορμάνδης, τὸ ποῦ Βάγνιου, καὶ κομμάτια τινὰ τοῦ κ. Λιάλιου, καὶ Σκλήβου, ὅλων δ' αὐτῶν ἡ ἐκτέλεσις μετὰ ἀκρίβειαν καὶ μετὰ προσοχὴν καὶ μετὰ αἰσθημα, τῶσον ὥστε δικαιοσύνη ἡ συναυλία αὐτὴ νὰ θεωρηθῆ ὡς μία ἐκ τῶν ἐπιτυχεστέρων τοῦ Ὄδῆου.

Ἀλλὰ καὶ ἡ συναυλία τῆς Μαρδολιάντας ἐδῆθη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Λάβδα εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον ἔφηκε τῆς καλλιτέρας ἐμπειροσύνης. Τὸ πρῶτον μῆτις τῆς πλουσιώτατον καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀκριβοστάτης. Εἶνε ἕξιος θερμῶν συγχαρητηρίων ὁ κ. Λάβδης ὁ ὅποιος εἶναι μὴ μόνον ἐξομοιοῦσεν ἕνα ἴσῶ ματεῖον μουσικῶν πρῶτης τάξεως.

Ἐπίσης ἐπιτυχῆς ὑπῆρξε καὶ ἡ συναυλία τοῦ κ. Τριταναφίλλου.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΕΧΝΩΝ

Δὲς ὑπῆρξαν ἐφέτος οἱ εὐτυχεῖς εἰς τοὺς ὅποιους ἀπενεμήθη τὸ Ἀριστεῖον. Οἱ κ.κ. Ἰωάν. Γρυπάρης ποιητῆς καὶ Παρθένῃς ζωγράφου.

Ὁ κ. Γρυπάρης εἶνε ὁ γνωστός ποιητῆς ὁ ὅποιος πρὸ δεκαετηστείας ἔκαμε τὴν ἐμφάνισιν του μετὰ τὸ ἴδιον ἔρρωθμα ποιημάτων του, τὰ ὅποια ἐξήγησαν τότε μεγάλα ἴσῶ συζητήσιν εἰς τοὺς φιλολογικοὺς κύκλους. Ἐκπῶς, ἂν καὶ τὸ τάλαντόν του δὲν εἶχε τὴν ἐξέλιξιν τὴν ὅποιαν ὄλοι ἐπερίμεναν, ἐξηκολούθησε νὰ ἐμφανίζεταὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μετὰ ποιήματα τὰ ὅποια ἐδημοσίευσεν σκορπιστὰ εἰς διάφορα περιοδικὰ καὶ ἡμερολόγια. Ἐφέτος ὅμως συνεκέντησε ὅλη αὐτὴ τὴν ἐργασίαν εἰς ἕνα τῶρον καὶ ἤρκεσε ἡ ἐμφάνισίς του γιὰ νὰ κριθῆ ἕξιος τοῦ Ἀριστείου.

Ἡ ἐπιτροπὴ τῆς λογοτεχνίας ἢ ὅποια τὸ ἀπένευμε τὸ Ἀριστεῖον ἀπετέλετο ἀπὸ τοὺς κ.κ. Α. Βλάχου, Ι. Πολέμη, Χ. Ἀντιφῶν, Γ. Δροσινῶν καὶ Κ. Παλαμᾶν.

Τὸ ἀριστεῖον τῆς Ζωγραφικῆς ἐδῆθη εἰς τὸν κ. Παρθένῃ. Ὁ καλλιτέχνης εἶνε γνωστός ἀπὸ μία σειρά ἔρωγων του ἀξίας, ἀλλὰ παλαιότερας ἐπιφῆς. Καὶ ἡ ἐπιτυχῆ εἰς τὰ ἔργα αὐτὰ φαίνεται ὅτι ἀπέβλεψε, διότι τὸ μῶτῶρα τὰ ὅποια ἐξέθηκε εἰς μίαν τελευταίαν ἐκθεσιν εἰς τὸ Ζάππειον δὲν ἦσαν δυστυχῶς ἀνὰξια τοῦ καλλιτέχνη.

Ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Ζωγραφικῆς ἢ ὅποια ἀπένευμε τὸ Ἀριστεῖον εἰς τὸν κ. Παρθένῃ ἀπετέλετο ἀπὸ τοὺς κ.κ. Οὐδέλ, Πικᾶρ, Χίλλ, Ἰακωβίδου καὶ Ζ. Παπανικολάου.

Αἱ τελευταῖαι τῆς ἀπονομῆς τῶν Ἀριστείων θὰ λάβουν χώραν κατὰ τὸ Πάσσα, εἰς τὴν μεγάλῃν αἴθουσαν τοῦ Πανεπιστημίου.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΟΜΜΑ

Ὁ κ. Βενιζέλος προοδῶν τὴν Ἑλληνικὴν ζωὴν μετὰ εἰς εὐνοίας ἐθνικῶν καὶ πολιτικῶν ὀριζήσας, δημιουργῶν καθημερινῶς νέας ἐθνικὰς κατευθύνσεις ; πρὸς Ἀνατολὰς, πρὸς Βορρῶν καὶ πρὸς τὴν Δύσιν, δικαιοσύνη νὰ ἀντιμετωπιῇ πολιτικὴν ἀντιθεσὴν ἀναξίαν τῆς ἐθνικῆς τῶν ἐργασίας καὶ τῶν ὁρημικῶν ἐθνικῶν τῶν βλέψεων.

Ἀναυτεῖται νὰ εὐρεθῆ κατὰ τοὺς μελλοντικοὺς πολιτικοὺς ἀγῶνας τῆς Μεγάλῃς Ἑλληνικῆς Οἰκογενείας τῆς ἀλουμένης ἀνετῶς αἰῶνος μέχρι τῶν ἀπωταίων ὁρίων τῶν ἐθνικῶν ὁνειροπολήσεων, ἀντιπολιτευτικῆς ὁργάνουσις ἀναξία τοῦ σημερινῶ Ἑλληνῆς Κυβερνοῦ, τοῦ ἀδράξαντος τὸν Ἑλληνικὸν κόσμον, ὅτι ἡ Ἑλλὰ θὰ διακυβερνηθῆ μετὰ νέας ἀνιλήψεις, καὶ ὑπὸ νέας πολιτικὰς καὶ πολιτικὰς συνθήκας.

Ἡ ἡνωμένη Ἀντιπολιτευσίς ἀνωχῶς εἶναι μετὰ ὅ ἕνα περιβάλλον ἰδικῆς τῆς ἰδεολογίας συγγενεοῦ-

ΟΛΙΓΟΤΙΧΑ

-Είς τὰς ἀρχάς τοῦ μηνὸς ἐγένετο ἡ ἐκλογή τοῦ νέου Προεδρείου τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τῆς πόλεως μας.

-Ἐξελέγησαν πανηγυρικῶς οἱ κ.κ. Στ. Γεωργαίου Πρόεδρος Βασιλείου Ἀκριβὸς Ἀντιπρόεδρος καὶ Ἡλ. Καβαλλόπουλος Γραμματεὺς.

-Ὁ κ. Πρόεδρος οἱ τιμῶν ἦδη ἀπὸ μακροῦ τὸ ἀξίωμα τοῦτο, μετὰ λόγους θερμῶς καὶ εὐλαβῶς τιμαρτίστου τῶς κ.κ. συναδέλφους του διὰ τὴν τιμὴν τῆς ἐπαγγελματικῆς του.

-Καὶ ἐπωφεληθεὶς τῆς εὐκαιρίας ἐξέφωγγε λόγους μετὰ πατριωτικῶν ἐθουσιασμοῦ καὶ φιλοπόλεμῶν μερίων ὑπὲρ τῆς ἐνδύου πρωτεύουσής τῆς Ἑλλάδος.

-Ὁ κ. Πάσης ἐξέφρασε τὴν χαρὰν του διὰ τὴν ἐμφανιστικὴν τοῦ Προεδρείου καὶ μετὰ λόγους θερμῶς ἐξέφρε τὴν εὐγένειαν του καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν ικανότητά του.

-Ὁ κ. Κλαριστὸς μετὰ τὴν ἀποτυχίαν του ὡς Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ κ. Δεσαμπὲλ ἐδήλωσε ὅτι ὁ ἀποσυρθὴ τῆς πολιτικῆς.

-Εἰς τὴν Πρωθυπουργίαν τὸν διεδέχθη ὁ κ. Μιλλεράν.

-Ἐλθετε καὶ ἡ περίφημος δίκη τοῦ πρώην Ἐπιτελείου.

-Ὁ κ. Δούσμανης καταδικάσθη εἰς ἰσοβία δεσμῶν.

-Ὁ κ. Μεταξᾶς ἐρήμην εἰς θάνατον.

-Οἱ κ.κ. Σπυριγγῆς καὶ Ἐβελόπουλος ἠθωώθησαν. Τὴν 3ην Ἰανουαρίου εἶχαν τὴν πρώτην συνεδρίασιν τοῦ Ἐκτελεστικοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινοῦ τῶν Ἑθνῶν ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται ὡς ἀπαρχὴ μέγας ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΔΙΔΑΧΜΑΤΙΑΣ.

-Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου ἐξελέγη ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Γερουσίας κ. Λέων Μπουρζὺ.

-Ὁ κ. Βενιζέλος παρτίσμενος καὶ συμμετέχων τῆς συνεδρίασεως ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιον τοῦ κ. Μπουρζὺ ἀποκαλέσας αὐτὸν Πατέρα τῆς Κοινοῦ τῶν Ἑθνῶν.

-Εἰς τὴν Ἰταλίαν εἶχαν σιδηροδρομικὴν ἀπεργίαν λήψαν ἄνω, λόγῳ τῆς ἀντιτάσεως ἕλων τῶν ἄλλων κομματικῶν στοιχείων - πλὴν τῶν σοσιαλιστῶν.

-Τὰ κατεφυγμένα κρέατα διαδίδονται εὐχερῶς παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ Λαῷ.

-Ἡ παρατεταμένη ψυχρότης τοῦ καιροῦ συνετέλεσε εἰς τὴν ἐδρασητῆ ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ κόσμου εἰς τὴν ὑγεινήν αὐτῶν κατάστασιν.

-Ἡ ἔκδοσις τοῦ Κάϊσερ καὶ ἡ δίκη τῶν Γερμανῶν ἐρχομένου τοῦ πολέμου πρὸ τῶν Συμμαχικῶν δικαστῶν τείνει εἰς ματαιωθὴν λόγῳ τῆς προκαλούμενης ἀντιτάσεως.

-Τὸ κ' Ἀριστεῖον τῶν Τεχνῶν εἰδέθη εἰς τὸν κ. Παρθένην.

-Τὸ Μετ' ἄλλων τῶν Γραμματῶν εἰς τὸν κ. Γρυπάρτην.

-Ἐρχομαι, ἄνευ τέλους, ἡ δίκη τῆς Κυβερνήσεως Σκουλοῦδη.

-Νέα περὶ αἰὲς εἰς τὴν Θεσσαλονικίαν.

-Ἡ Κυβέρνησις δὲν μετατοπίζει τὴν πόλιν εἰς ἄλλην τοποθεσίαν.

-Ἀπέθανεν ὁ Κωνσταντῖνος Βολῆν καὶ ἡ λαϊκὴ συνείδησις ἐξεδήλωσε τὸν βαθύτατον σεβασμὸν πρὸς τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ἐπιλείτου ἀνδρός.

-Ἀπεκλήθη ὁ Ἀδριανὸς τοῦ ἀειμνήστου Χαριλάου Τρικούπη μετὰ ὑπερβαυμασίων λόγων τοῦ κ. Ρέπουλη.

γενικῶς περὶ τοῦ ἔργου του, ὁ κ. Πολέμης μετὰ ζήλους γαυκαίους ἔγραψε τὸν δόμον τοῦ δημοτικῶν τοῦ πνεύματος, οὐδ' ἄρα τὸν μετὰ λόγια χιουμοριστικὰ ἐξήγησε τὴν πρωτοουσίαν καὶ τὴν οὐμειωτὴν τὸν ἀποσυρθένον εἰς τὴν εὐαγγέλιον λόγῳ τῶν νεωτερικῶν ἰσοτήτων τοῦ γελίου που εσοχέτωσε παρὰ τὴν περὶ του κ. Ἀγγινου, οὐ κ. Διαμπερῆ τῆς τῶν οὐκαίως ὡς ἀρχαῖον μελὸς τῶ κ. κ. κ. κ. οὐ γοῦν τῶν Εἰσαγγελεῶν διὰ τὴν ἀποσίον τοῦ Δαλαμπερῆ, οὐ κ. Ἰσοκρούς ἀρηγήνη πὼς ἐγενήθησαν τὰ ἄλλα, εἰς ἀσυνεργεσίαν οὐκ ἄντιος ἀφ' ἧς πρὸ οὐκαίως ἀνωσιότητος ἀνοσιότητάς εἰς τὴν Ζακίην καὶ οὐ κ. Δημητράκοπουλον τὸν προσεφώνησεν ἐμμετρῶς μετὰ οὐκ ἀποφασιστικῶν ἐπισημαστικῶν εὐφώνων λαμπεροῦ καὶ τοῦ ζήτημα τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἡλικίας, οἷα νὰ πεισῆ τοὺς ἀκροατὰς του ὅτι μοις εἰσηκουε εἰς τὴν τὴν οὐκαίως τὸν ρῖον του καὶ συνεπὲς ποσὸν εἶναι νεότερος τοῦ ἐγγενὸς συναδέλφου του καὶ εὐραστῶν. Ἰελοσ ὁ κ. Ἀργυροπούλου, ἐκ τῶν ἀριστῶν νεωτέρων ἠσοῦμαι, μαρτυρῶντες χαρῆσταισιν ἔργου του οὐρανοῦ καὶ ὡς εἰσηγοῦμαι τὴν ἀπαντήσιν τοῦ κ. Διαμπερῆ Ἀγγινου γρηγορῶν ἀπὸ εὐνοφίας καὶ χαριτολογίας ἐλθεῖν ἡ ὡρα αὐτῆ πνευματικῆς εὐχῆς.

Τὸ εὐχερᾶς τῆς ἰσῆς ἡμέρας ἐδόθη τιμητικὸν γέμιμα ὑπερ τοῦ κ. Ἀγγινου, ἀνεσπλητῶν εἰς πνευματικῶν οὐκωμῆτα καὶ εἰς ξεκαρτοτικῶν ἐμφρολογίας, τοῦ οἰοῦν ἐτιμῶν διὰ τῆς ἀπουσίας του ὁ κατὰ συνήκην πνευματικῶς Ἀρχηγὸς του Κράτους κ. Λιγκας. Ἐννοεῖται οἱ καὶ κατὰ τὴν ἀπονευματικὴν εὐαγγέλιον ἐπισημῶν ὁ ἐπισημῶν κομῶς διὰ νὰ φανῆ ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀλίγα πραγματὰ συγκυροῦν τοὺς ἀριστεῖς τῆς ἰουλαίας, ολιγοτερον δὲ ὄλων τὰ ἱεράματα καὶ αἱ ἔργα.

Τὴν 20ην τοῦ ἰοῦ μηνὸς ἐδόθη πανηγυρικὴ παραστάσις ἐξ ἀπανθημάτων ἔργων τοῦ κ. Ἀγγινου, ἀπὸ τῆς Ζακίης τοῦ Δημοτικοῦ θεάτρον καὶ ἐξετέλεσθη τιμητικώτατη εὐαγγέλιον εἰς ἕνα ἐκ τῶν συμπαιθετικῶν ἔργων τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας.

Η ΘΑΛΙΨΗ ΜΟΥ

Στὴν ἔρημα ἀγκαλιά μου κλαίει ἡ κιθάρα....
Σιγαλιὰ στὴ φύση μέσα βασιλεύει
Ἄ, ἀεράνι μετὰ τραγοῦν ἐρωτευμένα
Τὰ λουλούδια, τὰ φύλλα, τὰ μαγεύει
Στὴν ἔρημὴ μου κλαίει ἡ κιθάρα ἀγάλη,
Ὅταν τὸ κύμα μέσα στ' ἄκρογαλί.

Ἦ γὰρ στὸ γαλανὸ οὐρανὸ ἕνας ἦσκιος
Τὴν καθάρια του τὴν ὄψη τὴ θολάνει,
Σὰ μὲ ἀβύσσῳ γυμνῆσθι στὴ μορφή του
Τὸ γλυκὺ τὸ στεγνῶσται θαμπῶνει.
Ὁ ἀνεμῆς κ' ἐκεῖ ψηλὰ γλυκογυρίζουν
Καὶ τοὺς πτόγγους τῶν πουλιῶν πλανοῦν σκορπίζου.

Προβαίν' ἡ νύκτα πέφτουν τὰ σκοτάδια,
Τ' ἀστέρια ἀνάβουν ὅλα ἕνα ἕνα
Τοῦσσοῦν σιγαλιὰ μὲς τῆς ἀγάλης
Τ' οὐρανοῦ οὐτὰ λουσα γαλιγνεύει
Μὰ πάντα κλαίει στὴ μαύρη μου ἀγάλη
Ἡ κιθάρα σάν τὸ κύμα στ' ἄκρογαλί.
Ἐδεμάνθη

ΚΟΣΜΟΣ

Ἐντὸς τοῦ Ἰανουαρίου ὁ κ. Βενιζέλος δὲς ἐταξιδεύσεν. Ἐπέστρεψεν ἐξ Ἑθρώπης εἰς Ἑλλάδα, ἐπρόλαβε καὶ ἔλαβε μέγας εἰς τινὰς συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς καὶ ἰδίᾳ εἰς ὁ κ. BENIZELOS τὴν ἀνήκον τὸ Ἄρχεικὸν καὶ Ἐργατικὸν νομοσχέδιον καὶ μετ' ὀλίγων ἐταξιδεύει καὶ πάλιν ἐπειγόντως, μετὰ τὴν ἐπίλυσιν τοῦ Λονδίνου Ἀπεφασίσθη ἡ ἐπίλυσιν τοῦ Τουρκικοῦ προβλήματος καὶ εἶναι ἀπαραιτήτως ἡ παρουσία τοῦ Ἑλλήνου πολιτικοῦ πληρώσιον τῶν ρυθμιστῶν τοῦ νέου ἐν Ἀνατολῇ καθεστώτος. Ἡ φωνὴ του δὲν ἔ' ἀκούσθη μόνον ὡς ἀντιπροσῶπον λαοῦ δικαιοῦμενον νὰ ἐξη γνῶμην ἐπὶ τοῦ Τουρκικοῦ ζητήματος, ἀλλὰ ὡς ἀνδρόπουν τοῦ ὀποῖου ἡ φωνετὴ ἀντίληψις καὶ ἡ δροσότης τῶν γνώμων δὲν ἐδάρωνεν ἅπασ μόνον ἐπὶ τῶν σκέψεων τῶν ἰσχυρῶν τῆς ἡμέρας. Ὁ Ἑλλητισμὸς ἔπαυσε πλέον νὰ παλαίη ἀπεγνωσμένος. Ὁ Ἑλλητισμὸς, ὁ ὁποῖος, πρὶν συμπληρωθῆ ἡ ἐκασοτασιεὶς τῆς ἀπὸ τῆς ἀπελευθερωθείσης Ἑλληνικῆς γῆς ἀντιφεύκει πρὸ αὐτοῦ τὴν ἐνδοξίαν λεωφόρον τῶν ἐθνικῶν τῶν δυνεῶν πλέονειν εἰς φῶς ἄνοστασιμῶν καὶ χαρμόνων, ἔπαυσε πλέον ὄχι μόνον νὰ παλαίη, ἀλλὰ καὶ ἰκετεῖν καὶ νὰ ἐκλιπαρῆ, ἰσότημος πρὸς τοὺς κρατοῦντας ἐπὶ τῆς Γῆς, ζητεῖ τὴν ἐπιδοθέσιν τῶν προαιωνίων ἀγόνων του καὶ τὴν θέσιν του εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας τῶν Ἑθνῶν.

Αὐτὰ τοῦτο τὸ ἔργον τοῦ διατροπέως Ἑλλήνων πολιτικῶν, μ' ἔλην τὴν ὀξέτητά τῶν ἀνταγωνιστῶν γῆθ ἀπὸ τὴν ἰσπῆσαν τῆς Διασκέψεως, μολοντὶ βαρὺ ἀκλ ἐργώδες, εἶναι κατὰ πολὺ ἀπληραμένον τῶν κινδύνων καὶ τῶν οὐκ ἐλπίων παλαιότατος ἐπαχθῆς, πρὸς πτωχὸς καὶ ἀσπυρῶς Ἑλλητισμὸς ἐπάλαυε κατὰ τῶν προλήψεων, τῶν ἀντιθέσεων, τῶν ἰπολογιστικῶν σκέψεων ὀλοκλήρου τῆς Ἑθρώπης.

Ἡ Ρωσία σήμερον ξένη πρὸς τὴν περὶ ἡμᾶς κίνησιν, ἡ Βουλγαρία ἀνίκανα καὶ φωνὴν ἰκετήριον νὰ ἐρεῖται, ἡ Τουρκία μόνη τῆς μετὰ ἰδίας χειρᾶς τῆς θέτουσα τὰ τελευταία κατὰ τὸ πολιτικὸν τῆς φρεσῆτρον, ἀγίνουσι εἰς τὸν Ἑλληνα πολιτικόν, ἐνδρῶναι ὀρίζοντα ἐργασίας, εἰς τὴν εὐτοροφίαν του τὴν καθύοναί του καὶ τὴν ὑπερέχουσαν διπλωματικὴν τὸν δευτέτητα. Τοῦ ἀγίνου ὁσάδιν ὄχι μόνον ἐπιτυχίας, ἀλλὰ καὶ θράιμον τῶν ὀποῖον ἀμείνως θέλει τοῦ ἀναγνωροῖ ἡ μεγαλυνομένη πατρίς καὶ ὁ ἀναπλασοόμενος Ἑλλητισμὸς.

Μίαν πεντηκονταετηρίδα πλήρη ἐργασίας φιλολογικῆς καὶ δημοσιογραφικῆς ἐδωρασε ὁ κόσμος τῶν Γραμματῶν, τῆς Σκέψεως καὶ τῆς Τέχνης κατὰ ὀπταεθῆθθα Δεκέμβριον.

Ὁ κ. ANNINOS πεντηκονταετηρίδα τοῦ ἐν πλῆθει πνευματικῆς ἀκμῆς εὐδοκούμενον κ. Ἀγγινου. Εἰς τὸν Παρνασσὸν τὴν 18ην κ. μ. μ. ἀνεκκεντρώθησαν οἱ θανατοῖται του καὶ εὐοχῆσθη πανηγυρικῶν τὰ ἐκλεκτῶν λογίων ἡ ἐργασία πενήντα ὀλοκλήρου ἐτῶν. Πρώτος εἶπε ὀλίγα λόγια ἐπιμνηστικῶν ὁ Μητροπολιτὴς κ. Μελέτιος, κατόπι οἱ κ. κ. Πολέμης, Διαμπερῆς, Τσοκῶπουλος, Νιρβάνας, Βελλιαντῆς καὶ Δημητράκοπουλος, ἐκ τῶν ἐπιλέκτων τοῦ πνευματικῶ παρ' ἡμῖν κόσμου, ἐξῆγον τὸ ἔργον τοῦ κ. Ἀγγινου κατὰ τὴν ἰδίαν ἔκαστος ἐμπνεον. Ὁ κ. Βελλιαντῆς ὀμῆλως

ἰδης ἀπολύτως πρὸς τὸ καταδικασθὲν παρελθόν καὶ ξένῳ πρὸς τὴν παλλομένην καὶ ὀργῶσαν σημερινὴν ζωῆν.

Ἡ σημερινὴ ἀντιπολιτεῖς ἀνωχῶς παρουσιάζει ὡς μία ἀρχή. Ἀρχὴς ἐργασίας, πρῶτον, ἀκμῆς, ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως, ἀρχὴς τῶν πάντων, φαινομένων, ὑπολανθανόντων, ἐποικροπιόμενων, διαφανομένων, βωόντων. Ἐπομένως ἡ δημοκρατία κόμματος νέου ἀπαριζόμενον ἀπὸ στοιχεῖα ἀντιλαβανόμενα τὴν ἀντιπολιτευτικὴν ἰδέαν, ὡς ἐνα ὄρατον, εὐγενὴ καὶ ἐθνικὸν ἀγῶνα, κατὰ τὰ καθημερινῶς ἔδωας καὶ παρῆχει τὴν εἰκόνα νέων πολιτικῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων ἀναστῆσιον πρὸς τὸν ἐθροῖταις ἐθνικῶς ὀρίζοντας τοῦ ἐν τῇ διακυβερνήσει τῆς Χώρας κόμματος.

Ἡ Ἑλλάς τοῦ 1920 δὲν εἶναι πλέον προσωριμῆν νὰ φροσῶν. Διαδεχθῆσα τὴν Ἑλλάδα τῆς τελευταίας πενταετίας 1914--1919, κατ' ἡν ὀδημειώθησαν κλονητοὶ καὶ ἐπεκράτησαν φενατὰ ὑπερῶν ἀντιθέσεων καὶ ἐνεκρῶθησαν συνταγματικὰ διατάξεις, καὶ ἴσχυον σπουδαῖα πολιτικὰ μεταβολὰ καὶ ἐπεκράτησαν ἀντιλήψεις πολιτικῆς ἀβελωσίας καὶ ἐκτριάρχησαν σκέψεις ἐθνικῆς ἀβελωσίας, καὶ ἐφάνθησαν ἐν ἀπαρμῶσῃ χαρακτῆρας καὶ κατελήθησαν δικαιώματα. Κατόπι ἐνὸς ἰσοπέδου φῶσεως κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν κατακλινομῶν κατ' ὄν εἶδομεν μετὰ τὰ ὑπερῶν ἐθνικὰ μεγαλοσημῆματα καὶ ὀδοτικῶν διαγυρῶν καὶ φιλακίσις καὶ ἐκπολιτισμὸς καὶ παρῶλεθῆς ἀτομικῶν συμπεροφῶν καὶ ἐνα σύμφωνα μεγαλείου μετὰ ὄκη, δόξης μετὰ ὀλιχ καὶ ἐθνικῆς μεγαλοσημῶσῆς, μετὰ ἀτομικὰ πᾶθ καὶ μικρολόγους ἀντιλήψεις, ἡ σημερινὴ Ἑλλάς ἔχει νὰ σπουδορομῆ κατὰ τὸτρόπον ἀπαυτοῦντα τὴν σπᾶτεῖνον ὄχι νὰ μεγαλῶν ἀγῶνας εἰς τὸ πολιτικὸν καὶ οἰκονομικὸν πεδῖον, ὄχι τῶν ἀνθρώπων τῆς παλαιῆς ἀρητικῆς ἰδεολογίας, ἀλλὰ τῶν νέων ἀνθρώπων τῆς σκέψεως καὶ τῆς ἐργασίας, οἱ ὀποῖοι νὰ φιλοδοξοῦν ὄχι νὰ γίρουν τῶν Βενιζέλου, ἀλλὰ νὰ τὸν διαδεχθῶν εἰς τὸν σποῖδον τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ ὑψηλοῦ, τοῦ ἐθνικοῦ καὶ τοῦ ὀφελίμου. Διὰ τοῦτο χαίρετῶμεν ἀπὸ φυχῆς τὸ νέον κόμμα ἀπόστολον ὄχι μίᾶς ταπεινῆς κομματικῆς ἐμπαιθείας, ἀλλὰ τέκνον μίᾶς ὑψηλῆς ἰδεολογίας, τὴν ὀποῖαν θὰ ἐκτιμῶσιν πρῶτοι αὐτοὶ οἱ Βενιζελικοί καὶ μετὰ τὸ ὀποῖον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρητῆ ξένῳ καὶ ἡ ἔχουσα ἰσῆν ἡθικὴν ἐνότητα καὶ τὰς σκέψεις καὶ τὰς πράξεις τῆς Δημοκρατοπολιτικῆς πολιτικῆς ἰδεολογίας.

ΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Διαγωνισμὸς πρὸς πρόκλησιν Γραφῶς παρὰ τῷ γραφεῖσι Νεωγεωπόνου

Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας προκηρύσσει διαγωνισμὸν πρὸς κατάληψιν θέσεως γραφῶς παρὰ τῷ γραφεῖσι τοῦ Νεωγεωπόνου Λαρίσσης. Ὁ διαγωνισμὸς διεκλήθηται τὴν 13ην τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου 1920 εἰς τὸ κατὰστῆμα τοῦ Γραφῶσι Νεωγεωπόνου Λαρίσσης. Προσόντα. Ἀπολυτήριον β' τάξεως Γυμνασίου ἢ ἄλλης ἰσότητος Σχολῆς. Διὰ τὰ ὑποβλητέα πιστοποιητικὰ ὡς καὶ πᾶσαν ἄλλην σχετικὴν πληροφορίαν εἰ ἐνδιαφερόμενοι ἀπεταλήτωσαν εἰς τὸ Τμήμα Προσωπικοῦ τοῦ ὑπουργεῖου ἢ εἰς τὸ γραφεῖσι τοῦ Νεωγεωπόνου.

(Ἐκ τοῦ ὑπουργεῖου Γεωργίας)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Μ. Ζώτον Μεσολόγγου. Ήγραψαμεν ιδιαίτερος. Κον Π. Παρίνη Γκάρου. Ήγραψαμεν. Δα Θ. Δημητ. Μυτιλήνη. Ήγραψαμεν. Αι μεταφράσεις σας δεσπιά αλλά φρονίστε να παρακολουθήσω να μην είναι γλωσσικά και παραλογιστικά. Η Πατρική ημερησίαν, και και περιηγήσεις στις "Αλπεσι" θα δημοσιευθούν. Τα άλλα είναι πολύ γνωστά. Δα Ολ. Βατίδου Σύμφωνη Ή τάξι ει. Πατριάρχου Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης. Ήγραψαμεν σας ελήφθη ευχαριστούμεν. Κον Ι. Βερούνη Πειραιά. Ήγραψαμεν. Τα πενήντα τετράστιχα θα δημοσιευθούν εις τὸ προσεχές τεύχος. Κον Δ. Κ. Ζαννίδου. Ήταυθα. Τα ποιήματά σας ώραιότερα θα δημοσιευθούν εις τὸ προσεχές τεύχος. Κον Βιλ. Φέρην Χίου. Τα ποιήματά σας θα δημοσιευθούν εις τὸ προσεχές τεύχος.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας διακηρύττει ὅτι, δέγεται ἐνοφραγιστοὺς προσφοράς μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου 1920 διὰ τὴν προμήθειαν,

- 1) 39500 ξυλινῶν τηλεγραφικῶν στύλων ἐμπροσθεποιημένων δι' ἀντισηπτικῶν ὑλῶν, καὶ διαφόρων διαστάσεων.
- 2) 262 τόνων σιδηρῶν δοκίδων εἰς διάφορα σχήματα καὶ μήκη.
- 3) 232 γιλιᾶδων σιδηρῶν ὑποστηρικτῶν μονωτῶν εἰς διάφορα σχήματα.
- 4) 250 μονωτῶν διαφόρων σχημάτων.
- 5) 20 γιλιόμετρα τηλεφωνικῶν καλωδίουτων 40 καὶ 20 διπλῶν συγκοινωνιῶν.
- 6) 380 τόνων ὀρειγαλκίνου σύματος διαφόρων διαμέτρων.
- 7) 270 τόνων σιδηροῦ σύματος διαφόρων διαμέτρων.
- 8) 7 τηλεφωνικῶν κέντρων χωρητικότητος 200 γραμμῶν.
- 9) 7 τηλεφωνικῶν Κέντρων χωρητικότητος 100 γραμμῶν.
- 10) Διαφόρων ἄλλων ἐξαρτημάτων τῶν ἐγκαταστάσεων τῶν γραμμῶν καὶ τῶν τηλεφωνικῶν Κέντρων.

Οἱ Εἰδηκοὶ ἔσοι προμήθειαι, αἱ διαστάσεις καὶ αἱ ἰδιότητες τοῦ ζητουμένου ὑλικοῦ ἀναφέρονται λεπτομερῶς εἰς τὰς εἰδικὰς συγγραφὰς ὑπογραφεύσας καὶ τὰ παρακολουθοῦντα αὐτάς σχέδια κατασκευῆς τοῦ ὑλικοῦ.

Τὰ ἔγγραφα ταῦτα, ἧτοι λεπτομερῆς πίναξ τοῦ ζ(τουμένου ὑλικοῦ, ἔσοι δημοπρατίας, συγγραφὰ ὑπορρέουσαν καὶ σχέδια αὐτὰ εἶνε εἰς τὴν διαθέτην παντός ἐπιθυμοῦντος ἀλάβη μέρος εἰς τὴν ἐν προκειμένῳ δημοπρασίῳ ἐπιτίθενται τοῖς ἐνδιαφερομένοις ὑπὸ τῆς ἐν τῷ ὑπερργεῖῳ Συγκοινωνίας ὑπηρεσίας τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῶν τηλεγραφῶν καὶ τηλεφωνῶν.

Ἡ ἀποσφράγις καὶ τελικὴ κρίσις τῶν προσφορῶν γενήσεται ὑπὸ ἐπιτροπῆς ἑγκλιῶς καθορισθεμένης ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς Συγκοινωνίας ὑπουργοῦ.

Ὁ Ὑπουργὸς
Α. ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Ἐγρετες ὑπ' ἔφει τὴν ἐν τῷ σὺλλῳ ὑπ' ἀριθ. 290 τοῦ παραστήματος τῆς Ἑορμερίδος τῆς

Κυβερνήσεως τῆς 7ης Δεκεμβρίου π. ἔ. δημοσιεῖσαν προκήρυξιν μειοδοτικῆς δημοπρασίας, διὰ τὴν προμήθειαν ὑλικῶν κατασκευῆς τῶν τηλεγραφικῶν καὶ τηλεφωνικῶν γραμμῶν, ὡς καὶ τηλεφωνικῶν ἐγκαταστάσεων τοῦ Κράτους, παρατείνουσαν τὴν ὄρισθεῖσαν προθεσμίαν ὑποβολῆς προσφορῶν ἐπὶ δύο (2) μῆνας ἀντὶ τοῦ ἐξ ἑσῶς ἧτοι μέχρι τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1910, ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 11 π. μ.

Ὁ ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Προσκαλεῖ τοὺς βουλευμένους νὰ προμηθεύσωσιν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας διὰ τὴν ἀρδεύσιν τοῦ κήπου τῶν Παλαιῶν Ἀνακτόρων.

Ἐνα ἡλεκτροκίνητορα δύναμει 5 ἵππων καὶ 220 Βόλτ συνεχοῦς ρευματοῦ καὶ μίαν ὄδραν-γλίαν συγκεντρωῶν διαμετρήματος 3 ἰντσῶν, ὅπως μέχρι τῆς 12.30' ὥρας τῆς 14ης Φεβρουαρίου ε. ἔ. ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς ὑπουργεῖον (Ἐμψία τῆς Γεωργικῆς, Μηχανικῆς καὶ Ἱδραυλικῆς) τὰς προσφοράς τῶν ἐντὸς ἐσφραγίστων σακέλλων.

Αἱ προσφοραὶ διαλαμβάνουσι τιμὴν καὶ πᾶσαν σχετικὴν λεπτομέρειαν πρέπει νὰ συνοδεύωνται καὶ ὑπὸ γραμματίου παραλαβῆς ἐπὶ παρακαταθήκῃ ὀριστοῦ τινὸς ταμείου δραχμῶν ὀκτακασιῶν (800) λόγῳ ἐγγυήσεως.

Ὁ γενικὸς Γραμματεὺς
Α. ΜΥΛΩΝΑΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Προκήρυξις συμπληρωματικῶν διαγωνισμοῦ πρὸς εἰσαγωγὴν 11 σφαιτῶν εἰς τὴν ἀνωτέραν γεωπονικὴν Σχολὴν.

Τὴν 9ην Ἰανουαρίου ἡμέραν Πέμπτην καὶ περὶ ὥραν 10 π. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ Ὑπουργεῖῳ τῆς Γεωργίας διαγωνισμὸς πρὸς εἰσαγωγὴν 11 ἐπι σφαιτῶν εἰς τὴν νεοσστατοῦ ἀνωτέραν γεωπονικὴν Σχολὴν Ἀθηνῶν.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ μετέσχωσι τοῦ διαγωνισμοῦ πρέπει νὰ ὑποβάλωσι μέχρι τῆς προτεταίας τῆς ἐνάροξενος τοῦ διαγωνισμοῦ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας (Διεύθυνσις Γεωργίας) αἴτησιν ἐπὶ πεντηκονταλέπτου καποσῆμου εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ἐπισυναβάλωσι.

1) Ἀπολυτήριον Δημοσίου Γυμνασίου ἢ πραγματικῶν Λυκείων ἢ δημοσίας Μέσης Γεωργικῆς Σχολῆς ἢ διδασκαλείου δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως ἢ ἐμπορικῆς σχολῆς ἢ τῆς τέως σχολῆς Λαρίσσης καὶ Κασσαβετίας. Οἱ ἀπόφοιτοι γεωργικῶν Σχολῶν δέον νὰ προσαγάγωσιν καὶ ἐνδεικτικὸν τοῦλάχιστον β' τάξεως Δημοσίου Γυμνασίου.

β') Ἀπόδειξιν τοῦ Γραμματέως τοῦ Γεωργικῶν τιμημάτων ἐμφαινόνσαν τὴν εἰς αὐτὸν κατάθεσιν δραχμῶν εἰκοσι πέντε, ὡς ἀμοιβὴν τῶν μελῶν τῆς ἔξεταστικῆς ἐπιτροπῆς. Οἱ διαγωνιζόμενοι θὰ ὑποστώσιν γραπτὴν καὶ προφορικὴν δοκιμασίαν εἰς τὰ μαθηματικά, ἐκθεσιν ἰδεῶν, φυσικὴν, χημείαν, φυσικὴν ἱστορίαν καὶ στοιχεῖα Γαλλικῆς γλώσσης, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς εἰς τὰ γυμνάσια διδασκούμενης ὕλης.

Ὁ Ὑπουργὸς
Γ. ΚΑΦΑΝΤΑΡΗΣ